

มนุษย์กับเปลือกแห่งความลุ่มหลง

Human with Enchantment

T120855

ณัฐนันท์ แก้วกิติณรงค์

Nattanan Kaewkitinarong

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน.....**120855**
วัน,เดือน,ปี.....**2.7.สิ.ค.2555**

10355699
b.....
i.....

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาพพิมพ์

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ปีการศึกษา 2553 - 2554

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าคุณทหารลาดกระบัง อนุมัติให้ศิลป
นิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต

.....คณบดี คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

คณะกรรมการตรวจศิลปนิพนธ์

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วุฒิกร คงคา)

ประธานกรรมการ

.....
(ศาสตราจารย์เดชา วราชน)

กรรมการ

.....

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์กันจณา คำโสภี)

.....

กรรมการ

.....

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์สุรพงษ์ สมสุข)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์คณากร วิชาชีวะ)

.....

กรรมการ

.....

กรรมการ

(อาจารย์ถนอมนวล เตชาคนึงศรี)

(อาจารย์พัชชา แก้วทองตาล)

.....

กรรมการ

(อาจารย์ธนสาร พัฒนสุทธิชกุล)

.....

กรรมการและเลขานุการ

(อาจารย์ยุทธนา นิ่มเกตุ)

.....

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์คณากร วิชาชีวะ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อศิลปนิพนธ์	มนุษย์กับเปลือกแห่งความลุ่มหลง
	Human with Enchantment
ชื่อ	นางสาวณัฐนันท์ แก้วกิติธรรมรงค์
สาขาวิชา	ภาพพิมพ์
คณะ	สถาปัตยกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา	2553 - 2554
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์คณากร คุษาชีวะ

บทคัดย่อ

ข้าพเจ้าเป็นมนุษย์ผู้หนึ่งที่ต้องใช้ชีวิตอยู่ในสังคมมนุษย์ในปัจจุบัน สังคมมนุษย์ที่มักใช้สายตาเป็นตัวตัดสินในการคิดหรือกระทำสิ่งต่างๆเป็นส่วนใหญ่ในชีวิต การมองเห็น รวมไปถึงการตัดสินบุคคลใดๆ ที่ผ่านเข้ามาในโสตประสาทของสายตา มนุษย์มักจะตัดสินมนุษย์ด้วยกันเองจากเปลือกภายนอก โดยเลือกที่จะลืมความเป็นตัวตนจริงๆออกไป ลืมที่จะมองค่าของคนที่ตัวตนจริงๆ ค่าของจิตใจ

ข้าพเจ้ามีความสนใจและมีความเกี่ยวข้องกับสังคมมนุษย์ในปัจจุบันที่ข้าพเจ้าพบพานและประสบพบเจออยู่ทุกๆวัน การแบ่งชนชั้น การหลอกลวง การตลบตะแลง การหลงใหลได้ปลื้มในวัตถุ การเผชิญหน้ากันของเปลือกอันหนึ่งกับเปลือกอีกอันหนึ่งหรืออีกหลายๆอัน ในทัศนคติโดยส่วนตัวของข้าพเจ้าแล้วนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกสงสัยปนไปกับความเอือมระอา ว่ามนุษย์ในปัจจุบันนี้ที่มองกันที่เปลือกภายนอก คบหาสมาคมกันที่วัตถุหรือว่าความสวยงามนั้น มีความสุขกันจริงๆหรืออย่างไร การยกย่องหลงใหลในเปลือกภายนอกจะมีความสุขมากขนาดไหนกันเชียวหรือ

ข้าพเจ้าเกิดคำถามเกี่ยวกับความงมงายในรูปลักษณะภายนอกของมนุษย์ หากข้าพเจ้าซึ่งยังไม่ได้มีเปลือกใดๆมาห่อหุ้มตัวของข้าพเจ้าในโลกของสังคมปัจจุบันนี้ ข้าพเจ้าจะสามารถใช้ชีวิตในสังคมอันผิดเพี้ยนนี้ได้เป็นอย่างไร หรือข้าพเจ้าควรที่จะจำยอมและจำนนต่อกฎเกณฑ์ทางสังคมอันผิดเพี้ยนนี้ แล้วสร้างเปลือกของตนเองขึ้น พร้อมทั้งยินยอมที่จะถูกคูดกลืนเข้าสู่วังวนของความลุ่มหลงในสิ่งเร้าภายนอกของมนุษย์

กิตติกรรมประกาศ

ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณบิดามารดาที่ให้การอุปการะเลี้ยงดูข้าพเจ้ามาโดยตลอด คอยสั่งสอนจนข้าพเจ้าสามารถเผชิญหน้ากับสิ่งแวดล้อมรอบตัวได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นทุกข์ หรือ สุข ขอขอบคุณครอบครัวของข้าพเจ้าที่คอยเป็นกำลังใจและให้คำปรึกษาตลอดมา

ศิลปินนิพนธ์ชุดนี้สามารถสำเร็จลุล่วงได้เป็นอย่างดีก็ด้วยความกรุณาจากอาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์คณากร วิชาชีวะและคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ให้คำชี้แนะ แนะนำ ช่วยแก้ไขปัญหา ตลอดจนให้ประสบการณ์และความรู้ที่ไม่สามารถวัดค่าได้

ขอบคุณบุคคลที่อยู่รอบข้างกายของข้าพเจ้าที่คอยช่วยเหลือข้าพเจ้าตลอดระยะเวลาการทำศิลปินนิพนธ์

สุดท้ายนี้ข้าพเจ้าขอขอบคุณประสบการณ์ต่างๆที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของข้าพเจ้า ขอขอบคุณที่ทำให้ข้าพเจ้ามีความพร้อมที่จะเผชิญหน้า และรับมือ กับสิ่งต่างๆ ที่กำลังจะผ่านเข้ามาในชีวิตของข้าพเจ้าเอง ไม่ว่าจะเป็นประสบการณ์ในรูปแบบใดก็ตาม

ณัฐนันท์ แก้วกิติณรงค์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค
สารบัญภาพประกอบ	ง
บทที่	
1.บทนำ	1
ความสำคัญของโครงการ	2
วัตถุประสงค์ของโครงการ	6
ขอบเขตของโครงการ	6
2.ที่มาและแนวความคิดสร้างสรรค์	7
ที่มา	7
อิทธิพลจากศิลปิน	8
แนวความคิดสร้างสรรค์	17
3.วิธีการดำเนินสร้างสรรค์	18
ภาพร่างและการพัฒนาภาพร่าง	19
กระบวนการสร้างผลงาน	28
4.วิเคราะห์การสร้างสรรค์	39
วิเคราะห์ทัศนธาตุ	39
วิเคราะห์การจัดองค์ประกอบศิลป์	46
5.บทสรุป	52
บรรณานุกรม	53
ภาพผลงานศิลปะ	54
ประวัติผู้เขียน	60

สารบัญภาพประกอบ

หน้า

รูปที่

1. ภาพศิลปิน David Hockney เดวิด ฮอกนีย์	8
2. ภาพศิลปิน David Hockney เดวิด ฮอกนีย์ II	9
3. ภาพผลงานศิลปิน Walking In The Zen Garden: David Hockney	9
4. ภาพผลงานศิลปิน Merced River: David Hawkney	10
5. ภาพผลงานศิลปิน Sun On The Pool: David Hockney	10
6. ภาพผลงานศิลปิน Celia's Children Albert & George Clark: David Hockney	11
7. ภาพผลงานศิลปิน Don and Christopher: David Hockney	11
8. ภาพผลงานศิลปิน Mother: David Hockney	11
9. ภาพผลงานศิลปิน Nicholas Wilder Studying Picasso: David Hockney	11
10. ภาพศิลปิน Pascal Monteil	12
11. ภาพผลงานศิลปิน The Monk: Pascal Monteil	14
12. ภาพผลงานศิลปิน Venus: Pascal Monteil	14
13. ภาพผลงานศิลปิน Le Bain Des Femmes: Pascal Monteil	14
14. ภาพผลงานศิลปิน La Voix Humaine I: Pascal Monteil	15
15. ภาพผลงานศิลปิน La Voix Humaine I: Pascal Monteil	15
16. ภาพผลงานศิลปิน Portraits III: Pascal Monteil	15
17. ภาพผลงานศิลปิน Portraits IV: Pascal Monteil	15
18. ภาพผลงานศิลปิน Casablanca: Pascal Monteil	16
19. ภาพผลงานศิลปิน Andree Putman Portrait: Pascal Monteil	16
20. ภาพผลงานศิลปิน Marayat & John Lee: Pascal Monteil	16
21. ภาพผลงานศิลปิน 1926 Building, Calcutta: Pascal Monteil	16
22. ภาพร่างชุดที่ 1	19
23. ภาพร่างชุดที่ 2	21
24. ภาพร่างชุดที่ 3	23

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

25. ภาพร่างชุดที่ 4	25
26. ภาพร่างชุดที่ 5	27
27. ภาพตัวอย่างแท่นพิมพ์ระบบออฟเซต : เครื่องพิมพ์ออฟเซต ตัด 3 โรแลนด์ 202 2 สี	30
28. ภาพจำลองขั้นตอนการพิมพ์ออฟเซตด้วยระบบสาม โม	31
29. ภาพตัวอย่างขั้นตอนการพิมพ์ด้วยเครื่องพิมพ์ออฟเซตแบบป้อนม้วน	32
30. ภาพจำลองการนำกระดาษเข้าทางแนวนอนของเครื่องพิมพ์ออฟเซตชนิดป้อนม้วน	32
31. ภาพจำลองการป้อนกระดาษเข้าทางแนวตั้งของเครื่องพิมพ์ออฟเซตชนิดป้อนม้วน	33
32. ภาพจำลองการผสมสีของโหมดสี RGB	34
33. ภาพจำลองการผสมสีของโหมดสี CMYK	35
34. ภาพจำลองแสดงระดับความเข้มของสีค่า	35
35. ภาพตัวอย่างนิตยสาร	36
36. ขั้นตอนการสร้างสรรคผลงาน	37
37. วิเคราะห์ทัศนธาตุของผลงาน	40
38. วิเคราะห์การจัดองค์ประกอบศิลป์	46
39. ภาพผลงานศิลปะชิ้นที่ 1	55
40. ภาพผลงานศิลปะชิ้นที่ 2	56
41. ภาพผลงานศิลปะชิ้นที่ 3	57
42. ภาพผลงานศิลปะชิ้นที่ 4	58
43. ภาพผลงานศิลปะชิ้นที่ 5	59

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

มนุษย์นั้นมักใช้สายตาเป็นตัวตัดสินในการคิดหรือกระทำสิ่งต่างๆ เป็นส่วนใหญ่ในชีวิต มนุษย์มักจะตัดสินมนุษย์ด้วยกันเองจากลักษณะภายนอก โดยเลือกที่จะลืมความเป็นตัวตนจริงๆ ออกไป การที่บุคคลหนึ่งบุคคลใดมีลักษณะภายนอกหรือองค์ประกอบของลักษณะภายนอกที่เป็นที่ต้องการหรือเป็นที่ยอมรับในสังคม โดยไม่เลือกวิธีการว่าได้มาโดยวิธีไหนเต็มเสริมแต่งใดๆ เหล่ามนุษย์ที่อยู่รวมเป็นกลุ่มหรือที่มนุษย์ตั้งชื่อขึ้นมาว่าสังคมนั้น ก็พร้อมที่จะอำแขนรับเปลือกลวงๆ เปลือกนั้นอย่างเต็มอกเต็มใจ ไร้ข้อกังขา และมีชีวิตอยู่เพื่อแสวงหาเปลือกที่เป็นที่ยอมรับมากขึ้น มากขึ้นเรื่อยๆ ยิ่งๆ ขึ้นไป

“มนุษย์กับเปลือกแห่งความลุ่มหลง (Human with Enchantment)” เหตุที่ข้าพเจ้าเลือกที่จะหยิบยกหัวข้อเรื่องนี้มาทำเป็นผลงานศิลปนิพนธ์ของข้าพเจ้านั้น เนื่องมาจากข้าพเจ้ามีความสนใจ และมีความเกี่ยวพันกับสังคมมนุษย์ในปัจจุบันที่ข้าพเจ้าพบพานและประสบพบเจออยู่ทุกๆ วัน การแบ่งชนชั้น การหลอกลวง การตลบตะแลง การหลงใหลได้ปลื้มในวัตถุ การเผชิญหน้ากันของเปลือกอันหนึ่งกับเปลือกอีกอันหนึ่งหรืออีกหลายๆ อัน ในทัศนคติโดยส่วนตัวของข้าพเจ้าแล้ว นั้น ข้าพเจ้ารู้สึกสงสัยปนไปกับความเอือมระอา ว่ามนุษย์ในปัจจุบันนี้ที่มองกันที่เปลือกภายนอก คบหาสมาคมกันที่วัตถุหรือว่าความสวยงามนั้น มีความสุขกันจริงๆ หรืออย่างไร การยกย่อง หลงใหลในเปลือกภายนอกจะมีความสุขมากมายขนาดไหนกันเชียวหรือ

มนุษย์ในโลกยุคปัจจุบันนั้น ไร้ความสามารถที่จะทำความเข้าใจและสูญเสียการควบคุม สภาพแวดล้อมรอบตัวไป เพราะมนุษย์หลงใหลและพึ่งพาระดับของสถาบันทางสังคมต่างๆ จนตนเองไม่สามารถที่จะควบคุมอะไรได้ ความสามารถในการใช้ความรู้และความสามารถในตัดสิน ถูก-ผิด ถูกทำลายไปอย่างไม่รู้ตัว สังคมมนุษย์ที่มนุษย์ทุกคนต้องป้องกันตนเองจากระบบทุนนิยม ด้วยระบบทุนนิยม หลีกหนี หลงลืม หรือผลักไส ความเป็นตัวตนที่แท้ของมนุษย์ทั้งของตนเองและผู้อื่น เป็นสังคมในอุดมคติของมนุษย์ในปัจจุบันแล้วหรืออย่างไร

ข้าพเจ้าเป็นมนุษย์ผู้หนึ่งที่จำเป็นต้องใช้ชีวิตอยู่ในสังคมมนุษย์ในปัจจุบัน ข้าพเจ้าได้เกิดความสงสัยในความมงายในรูปลักษณะภายนอกของมนุษย์ หากข้าพเจ้าซึ่งยังไม่ได้มีเปลือกใดๆ มาห่อหุ้มตัวของข้าพเจ้าในโลกของสังคมปัจจุบันนี้ ข้าพเจ้าจะสามารถใช้ชีวิตในสังคมอันผิดเพี้ยนนี้ได้เป็นอย่างไร หรือข้าพเจ้าควรที่จะจำยอมและจำนนต่อกฎเกณฑ์ทางสังคมอันผิดเพี้ยน แล้วสร้างเปลือกของตนเองขึ้น พร้อมทั้งยินยอมที่จะถูกคัดกลืนเข้าสู่วังวนของความลุ่มหลงในเปลือกภายนอกของมนุษย์

ความสำคัญของโครงการ

ปัจจุบันนี้ โลกเจริญก้าวหน้าไปอย่างและพัฒนาไปอย่างรวดเร็วด้วยวัตถุและเทคโนโลยีอันทันสมัย เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่มวลมนุษย์ให้มีความเป็นอยู่ที่สะดวกสบายมากขึ้น จากอดีตถึงปัจจุบัน ทำให้สังคมมนุษย์ต้องปรับและเปลี่ยนแปลงวิถีทางในการดำเนินชีวิต มนุษย์เป็นสัตว์โลกชนิดหนึ่งที่มีลักษณะแตกต่างออกไปจากสัตว์โลกชนิดอื่นๆ เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์ที่มีความคิด มีการพิจารณาไตร่ตรองด้านหลักแห่งเหตุผล ความมีสติสัมปชัญญะ มีจิตสำนึกรับผิดชอบชั่วดี เป็นสัตว์สังคมที่จำเป็นต้องใช้ชีวิตร่วมกันและมีความสามารถในการสร้างสรรค์วัฒนธรรมขึ้นมาใช้

ในขั้นตอนนี้เราอาจสรุปได้สั้นๆว่าวัฒนธรรมคือสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น กำหนดขึ้น มิใช่สิ่งที่เป็นการทำตามสัญชาตญาณ อาจเป็นการประดิษฐ์วัตถุสิ่งของขึ้นใช้ หรืออาจเป็นการกำหนดพฤติกรรมหรือความคิด ตลอดจนวิธีการหรือระบบการทำงาน ฉะนั้นวัฒนธรรมก็คือ ระบบในสังคมมนุษย์สร้างขึ้น มิใช่ระบบที่เกิดขึ้น โดยธรรมชาติ โดยสัญชาตญาณ

วัฒนธรรมเกิดขึ้นเมื่อมนุษย์ที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงกันในสังคมเดียวกันทำความตกลงกันว่าจะยึดระบบวัฒนธรรมใด พฤติกรรมใดบ้างที่จะถือเป็นพฤติกรรมที่ควรปฏิบัติ และมีความหมายอย่างไร แนวความคิดใดจึงจะเหมาะสม ข้อตกลงเหล่านี้คือการกำหนดความหมายให้กับสิ่งต่างๆ ในสังคม เพื่อที่ว่าสมาชิกของสังคมจะได้มีความเข้าใจตรงกันและยึดระบบเดียวกัน หรืออีกนัยหนึ่ง เราอาจจะเรียกระบบที่สมาชิกในสังคมได้ตกลงในความหมายแล้วว่า ระบบสัญลักษณ์ ดังนั้นวัฒนธรรมก็คือระบบสัญลักษณ์ในสังคมมนุษย์ ที่มนุษย์สร้างขึ้น เมื่อสร้างขึ้นมาแล้ว จึงสอนให้คนรุ่นหลังได้เรียนรู้ศึกษาหรือนำไปปฏิบัติตาม ฉะนั้นวัฒนธรรมจึงต้องมีการเรียนรู้และมีการถ่ายทอดเมื่อมนุษย์เรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม มนุษย์ก็จะรู้ว่าอะไรคือขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคม และส่วนใหญ่มนุษย์จะรู้ว่าอะไรควรทำและอะไรไม่ควรทำ ฉะนั้นความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมและพฤติกรรมของมนุษย์ในสังคม จึงเป็นพฤติกรรมที่ใกล้ชิดมาก

เมื่อพิจารณาวัฒนธรรมในสังคมเราอาจจะแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ วัฒนธรรมในลักษณะที่เป็นสัญลักษณ์และจับต้องไม่ได้ เช่น ภาษาพูด ระบบ ความเชื่อ กิริยามารยาท ขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมทางด้านวัตถุเป็นต้นว่า อาคารบ้านเรือน วัด และศิลปกรรม ประติมากรรมต่างๆ ตลอดจนสิ่งของเครื่องใช้ต่างๆซึ่งใช้เป็นประจำทุกวัน การแบ่งพิจารณาวัฒนธรรมในสองลักษณะที่กล่าวมานี้จะทำให้เราสามารถพิจารณาวัฒนธรรมทั้งหมด ได้ครบถ้วนอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง วัฒนธรรมทั้งหมดก็คือสิ่งที่ครอบงำชีวิตมนุษย์ ทั้งในชีวิตประจำวันและทั้งในโอกาสพิเศษที่มนุษย์เราจำเป็นต้องใช้ชีวิตผิดแปลกไปจากวันธรรมดา แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า การแบ่งวัฒนธรรมออกเป็นวัฒนธรรมนามธรรมหรือระบบสัญลักษณ์ที่จับต้องไม่ได้ กับวัฒนธรรมรูปธรรมหรือวัฒนธรรมประเภทวัตถุจะเป็นการแบ่งแยกกันได้อย่างเด็ดขาด การแบ่งในลักษณะที่ว่านี้เป็นการแบ่งเพื่อความสะดวกในการพิจารณาวัฒนธรรมเท่านั้น ตามความเป็นจริง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วัฒนธรรมประเภทวัตถุ สามารถสื่อความหมายและมีลักษณะเป็นระบบสัญลักษณ์ที่จับต้องไม่ได้ บ้านเรือนที่เราอยู่มีลักษณะเป็นวัฒนธรรมประเภทวัตถุ แต่ถ้าเราพิจารณาลักษณะของบ้านเรือนเราก็จะเห็นว่าบ้านที่มนุษย์เราอยู่อาศัยนั้นอาจจะสร้างด้วยวัตถุที่ต่างกัน เพียงหลังจากจากย่อมแตกต่างกันจากบ้านไม้สัก หรือตึกหลังใหญ่ โอบาร นอกจากจะต่างกันตรงวัสดุที่ใช้แล้ว ยังต่างกันตรงที่ว่าลักษณะของอาคารจะบ่งบอกให้คนในสังคมนั้นได้รู้ว่า เจ้าของบ้านมีฐานะทางเศรษฐกิจอย่างไร ผู้คนที่มีฐานะทางการเงินที่ดีย่อมอยู่ตึกหลังใหญ่ ส่วนคนที่ไร้สมรรถภาพทางการเงินก็มักจะอาศัยอยู่ในบ้านเก่าโทรมหลังเล็ก ฉะนั้นจะเห็นได้ว่าวัฒนธรรมประเภทวัตถุย่อมให้ความหมายทางสัญลักษณ์อีกด้วย

การปรับเปลี่ยน การเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นเรื่องปกติที่ต้องเกิดขึ้นกับสังคมทุกสังคม แต่อัตราการเปลี่ยนแปลงที่ไม่แน่นอนนั้นก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยทั้งภายในและภายนอกของแต่ละสังคมซึ่งแตกต่างกันออกไป ไม่มีสังคมใดหยุดนิ่งอย่างแท้จริง เพราะการเปลี่ยนแปลงเป็นลักษณะธรรมชาติของมนุษย์ อย่างน้อยที่สุดเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในเวลาต่างกัน แม้จะคล้ายกัน แต่ก็จะมีทางเหมือนกันได้โดยเด็ดขาด เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงในตัวบุคคลที่เกี่ยวข้อง เมื่อมีการเปลี่ยนตัวบุคคลเหตุการณ์ก็จะเปลี่ยนแปลงไป เพราะบุคคลแต่ละบุคคลต่างก็มีบุคลิกที่เป็นลักษณะพิเศษของตนเอง ซึ่งทำให้ไม่เหมือนกับบุคคลอื่น หรือแม้แต่ตัวบุคคลนั้นเอง บุคลิกลักษณะย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามอายุขัย เหตุการณ์ในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต จึงไม่มีทางที่จะเหมือนกันโดยสิ้นเชิง ใดๆ ก็ตามการเปลี่ยนแปลงทางสังคมมีทั้งการเปลี่ยนแปลงที่น่าพาสมาชิกไปสู่วิถีชีวิตที่ดีขึ้นหรือเลวลง บางครั้งสมาชิกจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงบางสิ่งบางอย่างเพื่อตามการเปลี่ยนแปลงทางสังคมนั้นให้ทัน เพื่อให้ระบบสังคมสามารถดำรงอยู่ร่วมกันอย่างปกติสุขและสามารถตอบสนองบางสิ่งตามการเปลี่ยนแปลงนั้นได้เป็นอย่างดี

มนุษย์ในอุดมคตินั้นมีบุคลิกภาพที่เรียกว่า *ผู้รู้ตัวตนจริงของตนเอง* คือจะมีลักษณะที่เห็นความจริงของชีวิตชัดเจน มีความเป็นเอกภาพ มีชีวิตชีวา มีความกระตือรือร้นในตนเอง มีหลักฐานแสดงตัวตน (Identity) ชัดเจน สามารถแยกแยะความจริงกับนามธรรมได้ จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่ามนุษย์ในปัจจุบันนั้นขาดความเป็นมนุษย์ที่แท้จริงซึ่งเกิดจากการที่เราละทิ้งอารมณ์ความรู้สึกเชิงมนุษย์ไป เนื่องจากความกลัวและความรู้สึกไม่เพียงพอ ขาดความนึกคิด การขาดความเป็นมนุษย์ทำให้ผู้คนในสังคมปัจจุบันหันหลังให้กัน หวาดระแวงซึ่งกันและกัน ขาดความรู้ผิดรู้ชอบ มองกันแค่เพียงภายนอก เกิดการแบ่งชนชั้นขึ้น มนุษย์ใช้การแบ่งชนชั้นมาใช้จำแนกกลุ่มคนที่มีความเหมือนหรือแตกต่างกันในแต่ละสังคม หรือที่เราเรียกว่า “*ช่วงชั้นทางสังคม (Social Stratification)*” หากพูดถึงคำว่าช่วงชั้นทางสังคมเรามักจะหมายถึงความต่างในแง่ของลำดับขั้นสูงต่ำจากฐานะทางทรัพย์สิน หรือฐานะทางความรู้ แล้วแต่แต่ละสังคมไป คือ บางกลุ่มอยู่ในระดับต่ำ บางกลุ่มอยู่ใน

¹ นักจิตวิทยา Abraham Maslow (1959:127)

ระดับสูง หรือบางกลุ่มอยู่ในระดับค่อนข้างสูง เหล่านี้แล้วแต่จะเรียก สังคมทุกสังคมทั้งในอดีตและปัจจุบันล้วนมีลักษณะการแบ่งเป็นช่วงชั้นทั้งสิ้น ซึ่งหมายความว่าเกิดความเหลื่อมล้ำไม่เท่าเทียมกันในเรื่อง ฐานะ การศึกษา ภูมิปัญญา อาชีพ เกียรติ อิทธิพล อำนาจ และอื่นๆอีกมากมาย สังคมเกิดความเหลื่อมล้ำและ โคนแบ่งออกเป็นชั้นๆเหมือนชั้นหินหรือชั้นดิน เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้และไม่พ้นไม่ว่าเราจะปรารถนาหรือไม่ก็ตาม

การแบ่งชนชั้นทำให้เกิดความสำนึก สำนึกว่าตนเองรวย ตนเองจน หรือตนเองปานกลาง และจากความรู้สึกนี้ทำให้มนุษย์แต่ละคนสร้างพฤติกรรมที่แตกต่างกันขึ้นมา เช่น การดูถูกเหยียดหยามเพื่อให้ตนเองมีความภูมิใจในฐานะที่สูงกว่าผู้อื่น การใส่ร้ายป้ายสีเพื่อกดให้ผู้อื่นอยู่ในชนชั้นที่ต่ำกว่าตนเอง หรือความพยายามที่จะดันตนเองให้หลุดพ้นจากฐานะที่ต่ำด้วยวิธีต่างๆนานา เพื่อที่จะขึ้นไปอยู่ในระดับชั้นที่สูงขึ้นไปของสังคม การสร้างภาพลักษณ์ภายนอกให้ดูดีเป็นที่ยอมรับ การชวนขวยหาทรัพย์สินหรือวัตถุที่เป็นที่ยอมรับในสังคมมาครอบครองเพื่อแสดงให้ผู้อื่นเห็นว่าตนเองอยู่ในระดับใดของสังคม

ในสมัยปัจจุบันมนุษย์มักจะให้ความสำคัญ กับภาพลักษณ์ภายนอกหรือเปลือกนอกมากขึ้นเรื่อยๆ จนลืมมองตัวตนแก่นแท้ที่แท้จริงไป เรากำลังอยู่ในสังคมที่ฉาบฉวยขึ้นทุกวัน สังคมที่บูชาคนหน้าตาดี ฐานะดีมีเงิน คนเก่ง คนประสบความสำเร็จ จนลืมถามว่าพวกเขาเหล่านั้นเป็นคนดีหรือไม่ พวกเขาประสบความสำเร็จโดยอยู่บนพื้นฐานของความทุกข์ของผู้อื่นหรือไม่ หรือสังคมก็อาจตั้งในที่จะละเลยคำถามพวกนี้ไป เนื่องจากเปลือกนอกเป็นสิ่งแรกที่คนมองเห็น เป็น first impression เปลือกเป็นเครื่องป้องกันและปิดบังตนเอง เพราะคนในสังคมในปัจจุบันนั้นมองข้ามความเป็นตัวตนจริงๆที่แท้จริงของคนไปอยู่แล้ว และพร้อมที่จะยอมรับใครซักคนจากการดูเพียงภายนอกเท่านั้น ภาพลักษณ์ภายนอกหรือ เปลือกนอกจึงเป็นสิ่งที่ควร ให้ความสำคัญ เปลือกนอกที่จอมปลอมจึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในสังคมปัจจุบัน

² เปลือกภายนอกของมนุษย์นั้นหากจะลองแบ่งกันดูแล้ว อาจจะแบ่งได้เป็นหลายๆประเภท เช่น

ประเภทแรก คือเปลือกที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด หรือก็คือ หน้าตาและสถานภาพทางสังคม สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ไม่สามารถที่จะเลือกได้ การเกิดมามีลักษณะที่ดี หรือการเกิดในชุมชนแออัด (สลัม) เป็นสิ่งที่ไม่สามารถควบคุมได้

ประเภทที่สองคือเปลือกที่มนุษย์ทำให้เกิดมาทีหลัง เปลือกอย่างที่สองนี้ซับซ้อนและละเอียดอ่อนกว่าประเภทแรก เปลือกอย่างที่สองโดนกำหนดให้เป็นไปโดยสิ่งที่มองไม่เห็นที่เรียกว่า "กรอบของสังคม" กรอบของสังคมเป็นตัวผลักดันให้มนุษย์สร้างเปลือกขึ้นมา กรอบของสังคมโดนกำหนดโดยสิ่งที่เรียกว่า ค่านิยมของสังคม โดยมนุษย์หมู่มาของสังคมเป็นคนสร้างและ

² วีรศ บุญ-หลง นิตยสารผู้จัดการ (ธันวาคม 2545)

ยอมรับมันขึ้นมา ซึ่งในปัจจุบันนี้เป็นสมัยที่มีการแข่งขันกันสูง เป็นสมัยที่มีผู้ชนะและผู้แพ้ มนุษย์ทุกคนต้องแก่งแย่งมาให้ได้ซึ่งสิ่งที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต และสิ่งที่ต้องการนอกเหนือไปจากความเป็น ทั้งสองอย่างนี้ ถูกควบคุมโดยตัวแปรสำคัญหรือก็คือ เงินหรือทรัพย์สิน มนุษย์ที่มีทรัพย์สินพอเพียงในการดำรงชีวิตแล้ว ก็มักจะมีความต้องการในสิ่งที่นอกเหนือไปจากความเป็น (เช่น มือถือ รถยนต์ และอาหารราคาแพง) จึงต้องพยายามผลักดันตนเองให้ตัวแปรสำคัญเพียงพอโดยวิธีการต่างๆ ซึ่งมนุษย์บางฝ่ายก็เลือกที่จะผลักดันตนเองในทางที่เป็นผลเสียต่อสังคม ในขณะที่เดียวกัน มนุษย์บางพวกก็อาจจะจะมีชีวิตที่เพียบพร้อม สุขสบาย หากแต่ต้องการสถานภาพทางสังคมที่เพิ่มขึ้น เนื่องจากความต้องการการยอมรับ และเพื่อที่จะปกปิดปมด้อยของตนเอง (ที่เกิดมาไม่เป็นที่ยอมรับและรู้สึกว่าเป็นจุดด้อย ซึ่งเนื่องมาจากค่านิยมของสังคม) เพื่อที่จะได้อยู่ในที่ที่ตนอยากอยู่ในกรอบของสังคม คนเหล่านี้ก็พยายามที่จะสร้างเปลือกขึ้นมาใหม่ เช่น การออกงานสังคม ทำสังคมสงเคราะห์ หรือแม้แต่การแต่งตัวเกินจริง หรือโอ้อวด สยบตนให้เป็นที่จุดเด่น มาเติมเต็มในจุดที่ขาด เพื่อที่จะอยู่ในกรอบของสังคมอย่างที่ตนพอใจ เพื่อให้รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าพอที่จะมีชีวิตมีตัวตนอยู่บนโลกใบนี้

เปลือกประเภทที่สาม คือเปลือกที่สร้างช่องว่างระหว่างมนุษย์ การที่สังคมในปัจจุบันมีความแก่งแย่งชิงดีกันมากขึ้น มากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้มนุษย์ที่เคยมีวัยเด็กที่ เปิดเผย จริงใจ ให้ความไว้วางใจต่อกัน ต่อมาเมื่อเติบโตขึ้น รับรู้ความจริงของการดำรงชีวิตในสังคมมากขึ้น ทำให้เกิดความหวาดกลัวมากขึ้น การกลัวความเจ็บปวด กลัวทุกสิ่งทุกอย่างจะไม่สามารถเป็นไปตามที่เคยวาดหวัง จึงทำให้จำเป็นที่จะต้องสร้างเปลือกปิดบังปกปิดตัวตนที่แท้จริง ไปจนถึงการเสแสร้งตัวตน และมีเปลือกเพิ่มมากขึ้น มากขึ้นเรื่อยๆ เปลือกที่สร้างไว้ก็หนาขึ้น หนาขึ้น และด้านมากขึ้นเรื่อยๆ จนไม่สามารถออกมาจากเปลือกได้ ไม่มีความกล้าที่จะออกมา เนื่องมาจากเกิดความรู้สึกปลอดภัยอยู่ในนั้น จนกระทั่งลืมความเป็นตัวตนที่แท้จริง ของตนเอง

การมีเปลือกทำให้การสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ เพื่อจรรโลงสังคมมีน้อยลง สังคมฉาบฉวย เด็กสาวหลายคนขายบริการเพื่อที่จะมีเงินใช้เพื่อสิ่งของที่ฟุ่มเฟือย โดยสิ่งของที่ฟุ่มเฟือยซึ่งเป็นวัตถุนั้นเป็นตัวแทนจากสิ่งที่ไม่ได้รับจากมนุษย์ด้วยกัน จึงต้องไปพึ่งวัตถุมากขึ้น จนถึงกับลดค่าความเป็นคนของตัวเองลงไป ทุกคนเป็นปัจเจกชนมากขึ้นจึงเชื่อกันน้อยลง แต่เชื่อตัวเองมากขึ้น การโกงกินเพื่อตัวเองจึงมีมากขึ้น ความฝันของมนุษย์ก็น้อยลง ทุกคนทำเพื่ออยู่รอดในกรอบของสังคม เพื่อค่านิยมของสังคมที่เป็นพันธนาการมนุษย์ เศรษฐกิจที่เลวร้ายทำให้คนเราไม่มีความฝันเนื่องจากเลือกไม่ได้ ต้องทำอะไรก็ได้เพื่อประทังชีวิต จึงต้องเข้าไปอยู่ใน ระบบของคนทำงานที่ไม่มีโอกาสได้คิด ได้แต่เป็นฟันเฟืองเพื่อความก้าวหน้าของตัวเองในกรอบของสังคมโดย ไม่สงสัยหรือไม่มีเวลาสงสัยว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ตัวเองต้องการจริงๆหรือไม่ โคน ครอบงานไม่สามารถหลุดพ้นจากพันธนาการของสังคมได้ จึงต้องสร้างเปลือกเพื่อปกป้องตนเองแล้วพยายามใช้ชีวิต อยู่ในกรอบของสังคม และลืมตัวตนที่แท้จริงของตนเองไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้าพเจ้าจึงสร้างสรรค์ผลงานศิลปะนิพนธ์ชุดนี้ขึ้น เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงความมมภายใน เปลือกภายนอกของมนุษย์ เพื่อสื่อให้เห็นถึงความชัดเจนของความหลอกลวง จากสังคมจอมปลอม ในปัจจุบัน

วัตถุประสงค์

- ต้องการแสดงให้เห็นถึงความเป็นมนุษย์ในสังคมปัจจุบัน
- เพื่อให้มนุษย์ได้ขบคิดถึงความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ในสังคมปัจจุบัน
- เพื่อแสดงให้เห็นถึงกระบวนการป้องกันตนเองของมนุษย์จากมนุษย์ด้วยกันเอง
- ต้องการให้เห็นถึงกระบวนการป้องกันตนเองจากระบบทุนนิยมด้วยระบบทุนนิยมของมนุษย์
- เพื่อให้มนุษย์ตระหนักถึงความลุ่มหลงในภาพลักษณ์ภายนอกของมนุษย์
- เพื่อให้มนุษย์ได้รู้สึกตัวและรับรู้ถึงความไม่เท่าเทียมกันความเหลื่อมล้ำในการใช้ชีวิตของมนุษย์เอง
- ต้องการแสดงถึงการเอาตัวรอดในสังคมปัจจุบันของมนุษย์

ขอบเขตของโครงการ

1. ผลงานศิลปะนิพนธ์ชุดนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ ความเลือนราง ไม่ชัดเจน ความความมมภายใน เปลือกภายนอกของมนุษย์ โดยผลงานเป็นลักษณะของการประกอบ รวบรวม ซึ่งหากมองใกล้ๆจะไม่สามารถมองเห็นภาพโดยรวมของผลงานได้ ต้องมองจากระยะที่ไกลออกมา
2. ผลงานชิ้นนี้เป็นผลงานทัศนศิลป์ 2 มิติ ใช้เทคนิคการCollage เป็นหลัก โดยใช้รูปหรือสีที่มาจากนิตยสารเพราะนิตยสารเป็นศูนย์กลางที่รวบรวมรูปสัญลักษณ์ส่วนใหญ่ที่มนุษย์พึงต้องการมาตัดและใช้เป็นวัสดุในการปะติดด้วยกาวให้ออกมาเป็นรูปตามที่ต้องการ
3. ใช้เทคนิค Ink-Jet และ Collage
4. จำนวนผลงานมี 5 ชิ้น ระยะเวลา 1 เทอม (พฤศจิกายน – มีนาคม)
 - 4.1 ลุ่มหลง ขนาด 60 x 80 เซนติเมตร
 - 4.2 หลงไหล ขนาด 60 x 80 เซนติเมตร
 - 4.3 ระวัง ขนาด 60 x 80 เซนติเมตร
 - 4.4 มั่วเมา ขนาด 60 x 80 เซนติเมตร
 - 4.5 มมภายใน ขนาด 60 x 80 เซนติเมตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

ที่มาและแนวความคิดสร้างสรรค์

ค่าของจิตใจ ในความนึกคิดของมนุษย์ในปัจจุบันนั้น อาจไม่ได้มีความหมายใดๆกับตัวมนุษย์เลย เนื่องจากมนุษย์ในปัจจุบัน หันไปให้คุณค่า และเทิดทูน “ค่า” ของวัตถุกันแทน โดยมองว่าค่าของเงินหรือของวัตถุ เปรียบได้กับเครื่องวัดคุณค่าในความเป็นคนของบุคคลอื่นๆที่อยู่รอบตัว ใช้มูลค่าของวัตถุมาแบ่งค่าของความเป็นคนออกเป็นลำดับชั้น เหมือนกับที่เราแบ่งชั้นของชั้นหินชั้นดิน ความเป็นมนุษย์ถูกลดค่าลง ค่าของสิ่งของวัตถุ กลับเข้ามามีบทบาทสำคัญในชีวิต

อย่างไม่ต้องอาศัยการอ้างอิงใด ก็น่าจะเป็นที่ยอมรับกันว่า สังคมไทยในเวลานี้ได้ถูกรอบงำจากลัทธิวัตถุนิยม (Materialism) ซึ่งอาจจะเรียกได้ว่าถูกรอบงำโดยแทบจะสมบูรณ์ ซึ่งมีความหมายว่า การที่คนเราแสวงหาความสุขจากวัตถุสิ่งของมากกว่าความสัมพันธ์ ความผูกพันทางใจ ทำให้สิ่งที่มีคุณค่าทางจิตใจถูกลดความสำคัญลง ทั้งนี้ เป็นผลพวงมาจากระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม ดังเช่นคำกล่าวที่ว่า³ “สังคมได้ให้ความสำคัญกับเครื่องจักรกลและปัจจัยการผลิตมากเกินไป จนกระทั่งไม่มีเวลาเอาใจใส่สุขภาพ ร่างกายและจิตใจมนุษย์” สภาพการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้ผู้คนตกอยู่ในวัฏจักรวังวนของชีวิตที่จำเอนาเบื่อหน่าย วันเวลาผ่านไปกับการใช้เงินและหาเงิน ลุ่มหลงอยู่กับวิถีชีวิตแบบบริโภคนิยม เพื่อผ่อนคลายภาวะความกดดันของตนเอง ดังนั้น “ทางออก” ของชีวิตผู้คนที่น่าเบื่อหน่ายเช่นนั้น จึงเป็นไปในทางวิปริตและผิดศีลธรรมเสียเป็นส่วนใหญ่ โดยไม่ยึดติดกับกฎเกณฑ์ ศีลธรรมและศาสนา ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ คือแนวทางของกลุ่มคนที่เรียกกันว่า พวกเหยียดชีวิต หรือก็คือกลุ่มคนที่เลิกเชื่อมั่นในความจริงใจของผู้คนแต่หันไปเชื่อมั่นในคุณค่าของวัตถุแทน ซึ่งในการอยู่ร่วมกับสังคมนั้น หากพวกคุณตามความจริงแล้ว วัตถุ เป็นสิ่งที่มาเป็นหน่วยวัดระดับชั้นของสังคมนั้นๆ หรือเป็นหน่วยวัดความเหมาะสมที่จะเปิดรับ มนุษย์หน้าใหม่ที่จะเข้ามามีส่วนร่วมในสังคมนั้นๆได้เป็นอย่างดี

เราไม่สามารถจะปฏิเสธได้ว่าโลกปัจจุบันยึดถือวัตถุนิยมกันเป็นหลัก สิ่งที่เห็นหรือจับต้องได้ ย่อมดูน่าสนใจกว่าสิ่งที่เป็นนามธรรม ที่เหมือนล่องลอย อยู่ในอากาศ ภาพลักษณ์ภายนอกที่สะดุดตาจึงเป็นสิ่งสำคัญ แต่หากจะมองในอีกด้านหนึ่ง มนุษย์ที่ไม่ได้มีวัตถุหรือไม่ได้มีภาพลักษณ์สวยงามอย่างที่มนุษย์ส่วนใหญ่ต้องการ จะมีวิธีการเอาตัวรอดในสังคม หรือจะมีวิธีเสนอความมีตัวตนอย่างไร นอกเสียจากการนำความต้องการของมนุษย์ส่วนใหญ่มาเป็นบรรทัดฐานในการกลมกลืน โดยไม่ลืมที่จะกลืนกินตัวตนของตนเองลงไป

³ โรเบิร์ต โอเวน (Robert Owen) นักรัฐศาสตร์ตะวันตก

ด้วยความเป็นไปในสังคมในเรื่องของคุณค่าของวัตถุตั้งเช่นที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งกฎเกณฑ์ทางสังคมข้อนี้ ยิ่งรากลึกลงไปในจิตใจของมนุษย์ในปัจจุบัน ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและแข็งแกร่งเป็นอย่างยิ่ง ข้าพเจ้ารับรู้ได้ถึงความแก่งแย่งชิงดี ความต้องการเอาชีวิตรอด ความจอมปลอมที่สังคมนี้มี จากการที่ข้าพเจ้าต้องใช้ชีวิตอยู่ในสังคม ซึ่งข้าพเจ้าก็เป็นมนุษย์อีกผู้หนึ่งที่จำเป็นต้องใช้ชีวิตอยู่ในกฎเกณฑ์ทางสังคมนี้

การที่ข้าพเจ้าเลือกที่จะทำงานศิลปะในเรื่องนี้นั้น ก็เพื่อเป็นการตอกย้ำให้กับตัวของข้าพเจ้าเองว่าข้าพเจ้ากำลังใช้ชีวิตผ่านท่ามกลางสภาพสังคมแบบใด ในแต่ละอย่างก้าว แต่ละความคืบหน้าในผลงานชุดนี้ ข้าพเจ้าต้องการให้ข้าพเจ้าจมจ่อมไปกับความเคยชินกับสภาพสังคมเช่นนี้ เพื่อให้ข้าพเจ้าซึมซับความเป็นไปในสังคม เพื่อให้ข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่าจริงๆ แล้วสภาพของมนุษย์ที่ถูกวัตถุครอบงำ และจำต้องเดินไปตามความเป็นไปในสังคม สภาพนั้นไม่ได้แตกต่างอะไรไปจากความลุ่มหลงในวัตถุของตัวข้าพเจ้าเองเช่นกัน

อิทธิพลจากศิลปิน

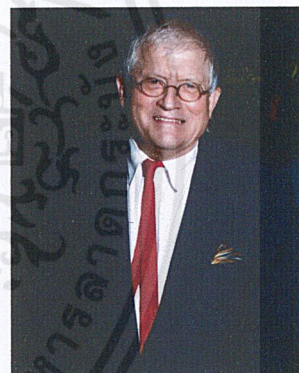
ศิลปินเดวิด ฮอกนีย์ (David Hockney)

เดวิด ฮอกนีย์ เกิดเมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม 1937 ที่เมือง แบริดฟอร์ด ประเทศอังกฤษ ในครอบครัวชนชั้นกรรมกร

ในปี 1948 เดวิด ได้ทุนการศึกษาของโรงเรียนแบริดฟอร์ดแกรมมา ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ดีที่สุดของเมืองแบริดฟอร์ด ความสามารถทางศิลปะของเขาฉายแววโดดเด่นที่นี่ โดยเขาเองก็ตัดสินใจได้ทันทีว่าต้องการเป็นจิตรกร 2 ปีต่อมาเขาจึงขอย้ายไปเรียนในวิทยาลัยศิลปะท้องถิ่นของแบริดฟอร์ด ก่อนที่ในปี 1953 จะสอบเข้าโรงเรียนศิลปะได้ และเริ่มจับพู่กันวาดภาพสีน้ำมันเป็นครั้งแรก

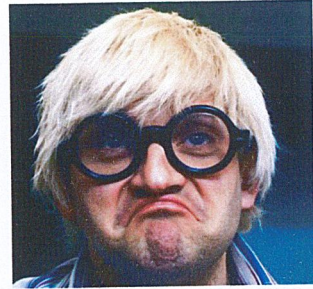
ในปี 1957 เขาได้มีโอกาส เดินทางมาลอนดอนเพื่อแสดงงานศิลปะสำหรับจบการศึกษา ผลงานของเขาทำให้สามารถเข้าเรียนได้ในรอยัลอคาเดมี และเริ่มสร้างชื่อเสียงในฐานะศิลปินระดับประเทศ

รอยัลอคาเดมีกลายเป็นบ้านหลังที่ 2 ของเดวิด ตัวเขาเองและเพื่อนนักเรียนรุ่นเดียวกัน มักหมกตัวฝึกฝีแปรงอยู่ในสตูดิโออย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย โดยในปีแรกๆ ที่รอยัลอคาเดมี ศิลปะแห่งยุคคือแอบสแตรกต์ ก่อนที่จะคลี่คลายไปมีลักษณะง่ายขึ้นในแนวป๊อปอาร์ต เดวิดเริ่มค้นหาแนวทางของตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การถ่ายทอดรสนิยมความเป็นคนรักเพศเดียวกันของเขาออกมาในงานศิลปะ ซึ่งสมัยที่อยู่ในแบริดฟอร์ดเป็นสิ่งที่ไม่ค่อยสะดวกใจที่จะพูดถึง ต่างจากที่ลอนดอนซึ่งเขามีเพื่อนฝูงร่วมรสนิยมเดียวกันจำนวนมาก

David Hockney at the National Portrait Gallery on October 11, 2006 in London, England.

ฤดูร้อนปี 1961 เดวิด ฮอกนีย์ เดินทางไปนิวยอร์กครั้งแรก เขาประสบความสำเร็จมากจากการขายภาพศิลปะ และยังได้เพื่อนร่วมเพศเดียวกันอีกจำนวนมาก จนในที่สุดเขาก็ตัดสินใจที่จะย้ายถิ่นฐานมาปักหลักอยู่ในอเมริกา โดยเข้าร่วมกลุ่มเดียวกันกับศิลปินคลื่นลูกใหม่อย่างแอนดี วอร์ฮอล และเคนนิส ฮอปเปอร์ นักแสดงภาพยนตร์

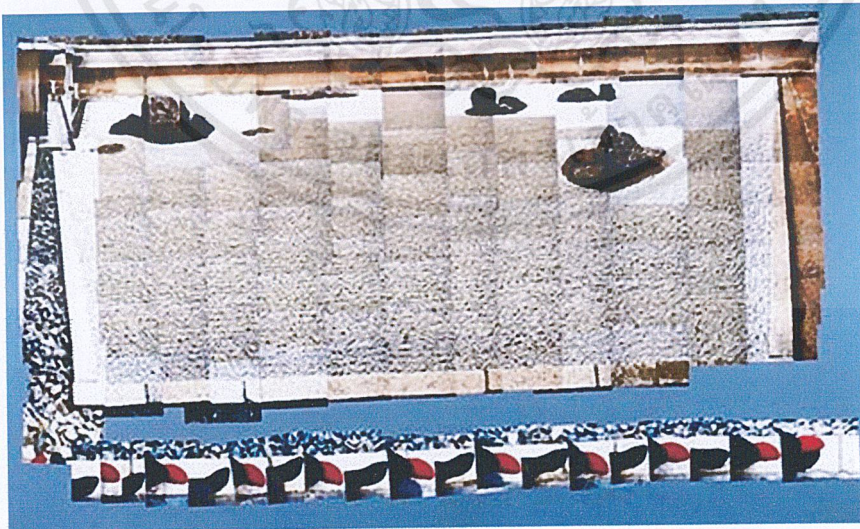
David Hockney in his Bayswater studio in 1972

บ้านใหม่ของเดวิดอยู่ในย่านเบเวอร์ลี่ ฮิลส์ และที่แห่งนี้ได้กลายเป็นสตูดิโอสร้างสรรคผลงานเด่นๆ จำนวนมาก เริ่มจาก Man in Shower in Beverly Hills (1964) เช่นเดียวกับ The Splash ทั้ง 3 ภาพ ที่แสดงความเป็นมินิมัลลิสต์ที่เรียบง่าย แนวแนเซอร์ลิตซึม และเรียลลิสติก อันเป็นสไตล์ของเดวิด ฮอกนีย์ที่หลายคนรู้จักกันดี

ภาพที่แสดงสไตล์แนวแนเซอร์ลิตซึมได้เด่นชัดที่สุดก็คือ ผลงานชื่อ Mr. and Mrs. Clark and Percy (1970-1971) ของเขานั่นเอง

ในทศวรรษที่ 80 เดวิด ฮอกนีย์ หันมาสนใจงานแนวคอลลาจ โดยนำเอากล้องโพลาไรซ์เข้ามาเป็นอุปกรณ์เสริม และเขาก็หันมาเล่นเทคนิคมุมมองใหม่ๆ เช่น มองผ่านช่องหน้าต่าง ฯลฯ โดยเดวิดยังคงสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ ขึ้นมาเสมอ ตัวอย่างเช่นในทศวรรษที่ 90 นั้น เขาก็นำเทคโนโลยีใหม่ๆ มาทดลองใช้กับงานศิลปะของตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการนำภาพเขียนเก่าๆ ของเขามาผลิตด้วยเทคนิคใหม่ๆ มากมาย ซึ่งผลงานช่วงหลังๆ ของเขา นับเป็นการสร้างสรรค์เพื่อตอบสนองอารมณ์ความรู้สึกส่วนตัวที่ต้องการสร้างสรรค์ศิลปะจริงๆ ไม่ได้หวังว่าภาพเหล่านั้นจะขายได้แต่อย่างใด

ภาพตัวอย่างผลงานศิลปะของเดวิด ฮอกนีย์ (David Hockney)

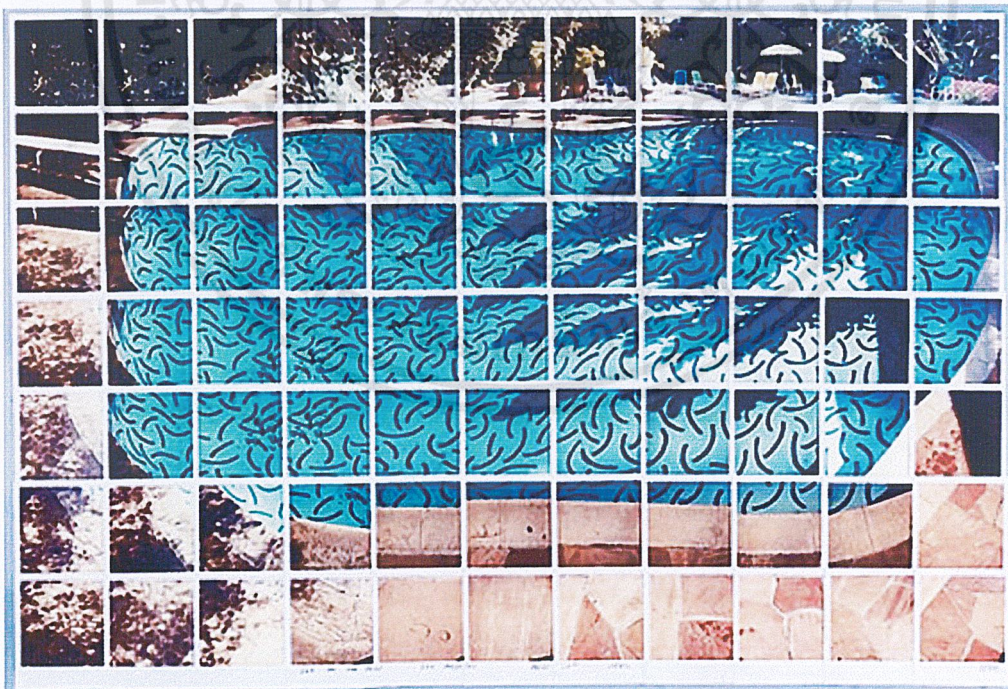
Walking In The Zen Garden, Ryoanji Temple, Kyoto 1983

photographic collage, 40 x 62 1/2 in (101.6 x 158.75 cm.)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

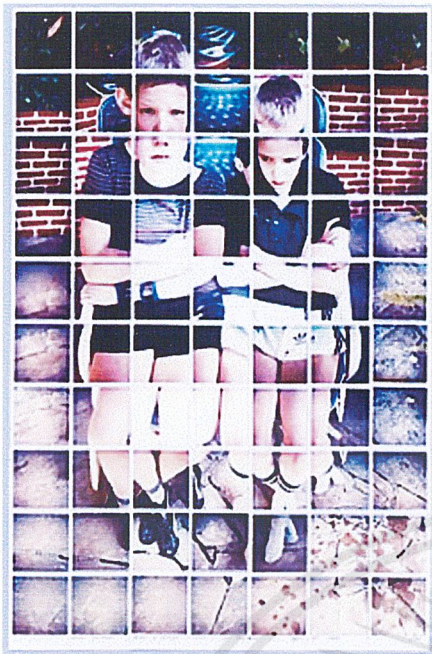

Merced River, Yosemite Valley 1982
 photographic collage, 52x61 in. (132 x 154 cm.)

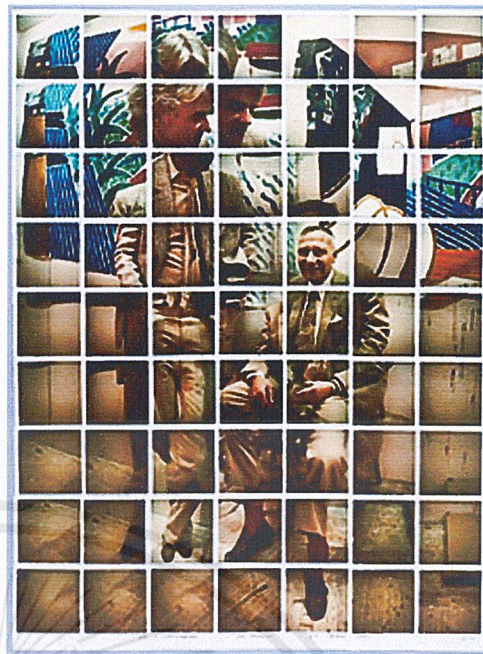

Sun On The Pool, 1982
 composite polaroid, 34 3/4 x 36 1/4 in (86 x 91 cm.)

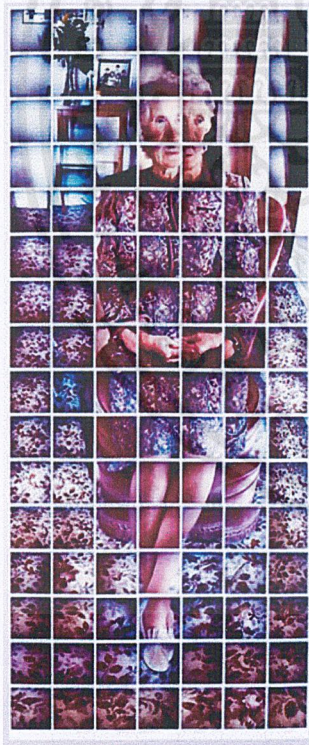
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

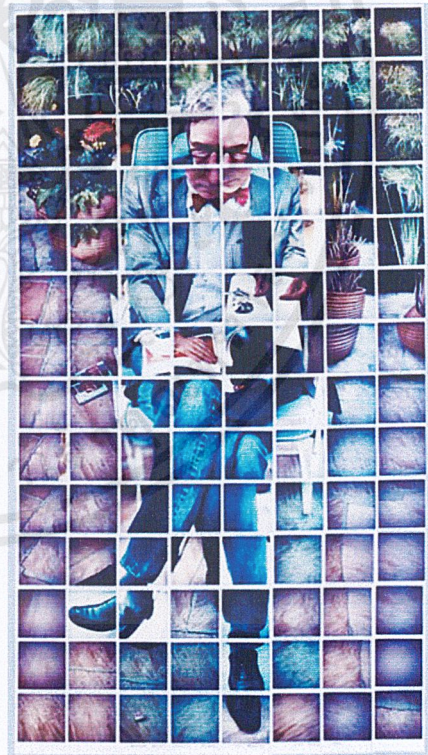
Celia's Children Albert & George Clark, 1982
composite polaroid, 35 x 23 1/4 in.

Don and Christopher, 1982
composite polaroid, 31 1/2 x 23 1/4 in

Mother, Bradford Yorkshire, 1982
composite polaroid, 56 x 23 1/2 in.

Nicholas Wilder Studying Picasso, 1982
composite polaroid, 48 1/2 x 26 1/2 in.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ศิลปินปาสกาล มองเตรียล (Pascal Monteil)

ปาสกาลเกิดในปี 1968 ที่เมืองนิมส์ ประเทศฝรั่งเศส ต่อมาได้เข้าศึกษาที่โรงเรียน Ecole des Beaux - Arts de Nantes และ Cergy - Pontoise เขาใช้ชีวิตและทำงานในเมืองปารีสที่แกลเลอรี Alain Gutharc (47 Rue de Lappe, Paris 11e) และประเทศในแถบเอเชียโดยเฉพาะประเทศไทย

"ผมเดินทางตลอดทั้งปีไปยังเมืองในอินเดีย บังคลาเทศและอิหร่าน ผมถ่ายภาพของผู้คน เช่น นักเต้น, นักเขียน, ศิลปิน, ผู้หญิงทำงาน และคนบนท้องถนน ผมผสมผสานภาพถ่ายของบุคคลเหล่านี้จากเมืองและประเทศที่แตกต่างกันใช้พื้นที่หลังที่แตกต่างกันโดยใช้กระบวนการทางการถ่ายภาพ" ศิลปินกล่าว เขากำลังอยู่ในระหว่างการทัวร์ที่ประเทศไทย ด้วยการสนับสนุนของสถานทูตฝรั่งเศส งานศิลปะของเขาเป็นส่วนผสมของการวาดภาพและการถ่ายภาพ เริ่มจากการสร้างรูปถ่ายที่มีรูปแบบแตกต่างกันแล้วใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่มาช่วยในการตกแต่งภาพ งานของเขามักใช้ภาพ Landscape ขนาดใหญ่เป็นพื้นหลังจากนั้นจึงค่อยใส่ภาพบุคคลลงไป มีการผสมผสานภาพ Paint ลงไปในผลงานด้วยการใช้ลักษณะและให้ความรู้สึกของภาพถ่าย สำหรับตัวศิลปินนั้นเขาคิดว่าการใช้เทคนิคทางคอมพิวเตอร์เข้ามาช่วยในผลงานเป็นการสร้างลักษณะของความเสมือนจริงและสามารถทำให้คนดูสามารถเข้าถึงอารมณ์ของผลงานได้เป็นอย่างดี

งานของเขาทำให้ผู้คนได้ตระหนักถึงความเป็นเมือง ภาพที่ถูกสร้างสรรค์ขึ้นมามักจะใช้สีที่มีองค์ประกอบบางอย่างที่ทำให้รู้สึกเหมือนเป็นกระจกสะท้อนบุคลิกภาพของผู้คนภายในเมือง เขาสร้างให้ผู้คนในภาพของเขาเป็นเสมือนจิตวิญญาณของเมือง ใช้ลักษณะของใบหน้า ท่าทาง รูปลักษณ์ และสภาพแวดล้อม สร้างปมความคิดขึ้นมาพร้อมทั้งให้ความหมาย และความเป็นเอกเทศให้แก่วิญญาณของพวกเขา

ประวัติการแสดงผลงานของปาสกาล

- **2011** Icônes Terrestres, Portraits célestes II, Caroline Vachet Gallery, Lyon – France
- **2010** Movart 2010, Marseille – France, Villa 25, Marseille – France, Amor, Oro y Demonios, Santa Clara, Cartagena – Colombia Summer time 2010, Caroline Vachet Gallery, Lyon – France, Group show, IESA, Brussels – Belgium.
- **2009** Icônes Terrestres, Portraits célestes I, Lyon – France, with the biennale of contemporary art, Caroline Vachet Gallery, Urban Jungles, La Cabane de Lyon, City Aventure, Sainte-Foy-Lès-lyon – France, Fûdo- Hors série, Caroline Vachet Gallery, Lyon – France.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- **2008** L'appartement témoin Perret, habité par La voix humaine, Le Havre – France, Spirit of the Cities II, Chittagong, Dhaka – Bangladesh, Spirit of the Cities II, Madras, Pondichéry, Bangalore, Bhopal, Chandigarh – India.
- **2007** Spirit of the Cities I, Chittagong – Bangladesh Spirit of the Cities I, Phnom Penh – Cambodia.
- **2006** Marayat & John Lee, Bug Gallery, Bangkok – Thailand, Calcutta : vaisseau baroque, Maison des Indes, Paris – France.
- **2005** D-Day, Le design aujourd'hui, Centre Pompidou, Paris – France, (results of search on the meaning of images conducted in India in collaboration with Parimala Inamdar, NIIT Bombay). Dialogues, Christian Lacroix's artistical collection, China, Thailand, Singapore, Israël.
- **2004** Pop Culture, Séoul, Singapore, Bangkok... L'Inde, Centre des Arts, Enghien-les-Bains – France. Publication of the book L'Inde Filigranes editions.
- **2003** Création of the set for the theater play La forêt des cœurs sombres., Centre des Arts, Enghien-les-Bains – France. Publication of the book La Forêt des Cœurs Sombres in collaboration with Christian Lacroix, Filigranes editions.
- **2002** Fûdo, Alain Gutharc gallery, Paris – France, Mobiles Urbains, Abbaye de Maubuisson, St Ouen-l'Aumône – France, Virtual Cities, Chandigarh, Delhi, Bombay, Calcutta, Pune, Bangalore... – India.
- **2000** Les Villes, Alain Gutharc Gallery, Paris – France, Photopolis, Brussels – Belgium. Publication of the book Les Naturistes Janvier editions.
- **1998** Les Naturistes, Alain Gutharc Gallery, Paris – France Corpus Crisis, J-J Rousseau Gallery, Paris – France. 20 ans, Passage de Retz Gallery, Paris – France.
- **1996** Ici tout est réel, tout est étrange, Anton Weller Gallery, Paris – France.
- **1995** 24 images/secondes, C.A.P.C., Bordeaux – France.
- **1994** L'art d'aimer, Villa Saint Clair, Sète – France Baz'art, Agnès B Gallery, Paris – France.
- **1992** Illivisibilité, A.B. Gallery, Paris – France. 1993 Snark, Cabinet de desseins, P. Nouvion Gallery, Monte-Carlo.
- **1991** Pavillon de Mont Royal, Montréal - Canada. Chez E. Van Grieken, Brussels – Belgium.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพถ่ายอย่างผลงานศิลปะป็นปาสกาล มองเตรียล (PASCAL MONTEIL)

THE MONK, 82 X 200 cm, 2010 VENUS, 82 x 200 cm, 2009

LE BAIN DES FEMMES, 14 x 25 cm, 2009

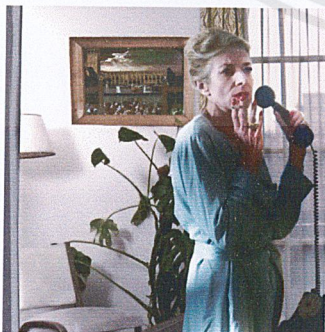
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

LA VOIX HUMAINE I ,140x80cm 2008

LA VOIX HUMAINE II, 140 x 80 cm, 2008

PORTRAITS III, 15 x 15 cm 2008

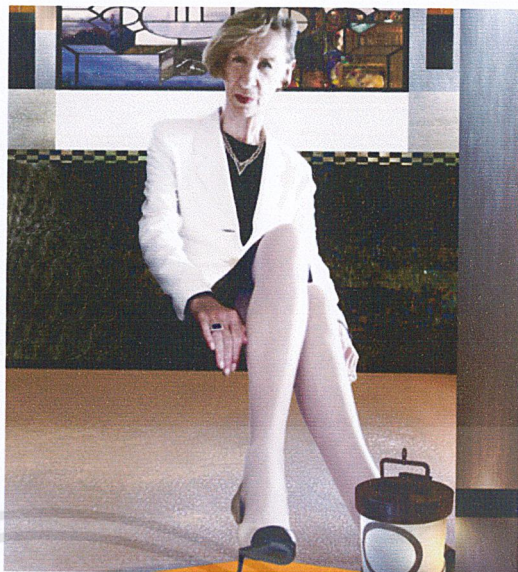

PORTRAITS IV, 15 x 15 cm 2008

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

CASABLANCA, 46 x 60 cm 1999

ANDREE PUTMAN PORTRAIT 100 x 110 cm, 2007

MARAYAT & JOHN LEE, 112 x 150 cm 2006

1926 BUILDING, CALCUTTA, 50 x 60 cm, 2006

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แนวความคิด

ข้าพเจ้าต้องสร้างสรรค์ผลงานศิลปะป็นชิ้นนี้ขึ้นเพื่อสะท้อนให้เห็นถึงความชัดเจน ของความหมายในเปลือกภายนอกของมนุษย์ โดยข้าพเจ้าเจาะจงใช้คำว่า “เปลือก” เพื่อสื่อให้เห็นถึง การที่มนุษย์นำเอาวัตถุหรือภาพลักษณ์ภายนอกมาเป็นตัวตัดสินในมนุษย์ผู้อื่นบนโลก เปลือกนั้น ที่เอามาใช้ปกปิดความเป็นตัวตนที่แท้จริงของตนเอง มนุษย์จึงใจที่จะมองผ่านและเฉยเมยต่อจิตใจ ของมนุษย์โดยใช้ “เปลือก” ภายนอกเข้ามาเป็นหลัก เป็นกฎเกณฑ์ ในการตัดสินใจ

ข้าพเจ้าใช้เทคนิคการปะติด (Collage) มาสร้างขึ้นให้เป็นรูปร่างของมนุษย์ ค่อยๆ ใช้การปะติดสร้างขึ้นมาให้เป็นรูปร่างที่ต้องการ โดยนำกระดาษจากหนังสือนิตยสารมาใช้เป็นวัสดุในการปะติด ซึ่งมีเงื่อนไขของภาพพิมพ์จากสื่อในสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่นำมาใช้โดยตรง เช่น นิตยสารด้าน สิ่งพิมพ์โฆษณา นิตยสารแฟชั่น ฯลฯ เป็นต้น สื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆคือที่แสดงออกถึงความสมบูรณ์พร้อมของรูปลักษณ์ภายนอกของมนุษย์ รูปลักษณ์ในแบบที่มนุษย์ส่วนใหญ่ต้องการ ความหรูหรา ฟุ่มเฟือย ความงามในอุดมคติ แทนค่าถึงสิ่งที่มนุษย์ปรารถนา และใช้เป็นบรรทัดฐานการแบ่งชนชั้นทางสังคม

ข้าพเจ้าสร้างผลงานให้ภาพรวมเป็นลักษณะของการประกอบรวบรวมนั้นขึ้นเป็นภาพใหม่ จากภาพหลายๆภาพ เพื่อสื่อให้เห็นถึงความคาดหวังที่เลือนราง ไม่ชัดเจน ความหลอกลวงของสังคมในปัจจุบัน ความปรารถนาในสิ่งเร้าภายนอกของมนุษย์ การหลอกลวงกันด้วยวัตถุ หลวงตากันด้วยพฤติกรรมภายนอกที่ถูกสร้างขึ้น

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการสร้างสรรค์

ผลงานศิลปนิพนธ์ชุดนี้เกิดจากความคิดเห็นและประสบการณ์ส่วนตัวของข้าพเจ้าที่มีต่อมนุษย์และสังคมในปัจจุบัน โดยใช้เทคนิคในการปะติด (Collage) เข้ามาเป็นกรรมวิธีหลักในการสร้างสรรค์ผลงานชุดนี้ ข้าพเจ้าใช้กระดาษจากหนังสือนิตยสารมาเป็นวัสดุหลักตัดเป็นชิ้นๆแล้วปะติดลงไปบนผลงานด้วยกาว ค่อยๆปะติดลงไปจนเกิดเป็นภาพรวมของรูปร่างที่ต้องการ โดยใช้ขนาดของกระดาษที่นำมาปะติดลงไปเป็นตัวช่วยในการที่ทำให้เกิดระยะ ข้าพเจ้านั้นใช้ภาพบุคคลและใช้ท่าทางของบุคคลในผลงานเพื่อสื่อให้เห็นถึงแนวความคิดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้จัดทำภาพร่างทั้งหมดด้วยเทคนิคทางคอมพิวเตอร์ แล้วจึงพิมพ์ออกมาเพื่อนำเสนอ เนื่องจากสามารถสื่อให้เห็นถึงภาพรวมของผลงานได้ชัดเจนกว่าเทคนิคอื่น ภาพร่างในชุดนี้นั้นข้าพเจ้าได้แบ่งออกเป็น 2 ช่วงด้วยกัน คือ

ภาพร่างในช่วงที่ 1 ภาพร่างในช่วงแรกนั้นข้าพเจ้ามักจัดองค์ประกอบ โดยใช้จุดเด่นเพียงแค่จุดเดียว โดยใช้ภาพบุคคลเพียงคนเดียวเน้นไปที่ตรงกลางของภาพ โดยใช้พื้นหลังเป็นลักษณะของผนังและพื้นของห้อง แต่ภาพร่างในช่วงแรก ไม่สามารถที่จะสื่อให้เห็นภาพของผลงานเมื่อสมบูรณ์แล้วตามที่ข้าพเจ้าต้องการอีกทั้งยังไม่สามารถตอบสนองแนวความคิดของข้าพเจ้าได้ดีเท่าที่ควร จึงทำให้เกิดการพัฒนาไปสู่ภาพร่างในช่วงหลัง

ภาพร่างในช่วงหลังนั้น ข้าพเจ้าได้เพิ่มสถานการณ์ลงไปในงาน เพิ่มจำนวนของบุคคลเพื่อสื่อให้เห็นถึงคำว่า สังคม โดยใช้ภาพบุคคลที่มีบุคลิกที่ดูเย่อหยิ่งถือตัวเข้ามาใช้ ให้ความรู้สึกถึงสังคมของคนที่มีฐานะดีในปัจจุบัน และมีรายละเอียด มีระยะภายในภาพมากขึ้น มีการตัดต่อในคอมพิวเตอร์ให้ละเอียดขึ้น พิถีพิถันมากขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นถึงภาพรวมของผลงานในความคิดของข้าพเจ้าได้อย่างชัดเจน ข้าพเจ้าลองพัฒนาภาพร่างไปในหลายทิศทางเพื่อค้นหาภาพร่างที่มีความสมบูรณ์และลงตัวมากที่สุด จากนั้นจึงคัดเลือกภาพร่างเหล่านั้นเพื่อมาขยายเป็นผลงานจริงต่อไป

ผลงานศิลปนิพนธ์ ชุด “มนุษย์กับเปลือกแห่งความลุ่มหลง(Human with Enchantment)” ประกอบไปด้วยภาพร่างจำนวนชุด 5 ดังนี้

ภาพร่างและการพัฒนาภาพร่าง

ภาพร่างชุดที่ 1

ภาพร่างชิ้นที่ 1

ภาพร่างชิ้นที่ 2

ภาพร่างชิ้นที่ 3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่างชิ้นที่ 4

ภาพร่างชุดที่ 1

ในภาพร่างชุดนี้ข้าพเจ้าได้ใช้เทคนิคทางคอมพิวเตอร์เข้ามาช่วยเพื่อให้ภาพร่างสื่อถึงงานในรูปแบบงาน Collage โดยจัดวางองค์ประกอบให้มีจุดเด่นในผลงานเพียงแค่จุดเดียว ให้ภาพรวมของผลงานมีสีสันที่สดใสตัดกันกับแนวความคิดเพื่อสื่อถึงการเสียดสี ใช้เทคนิคทางคอมพิวเตอร์ตัดต่อรูปบุคคลที่ข้าพเจ้าได้ถ่ายมาเองด้วยกล้องในมุมมองต่างๆ และภาพบางส่วนจากสื่ออินเทอร์เน็ต มาเลือกและตัดต่อขึ้นมาเป็นรูปร่างใหม่ อย่างคร่าวๆ ไม่ได้เน้นรายละเอียดมากนัก ในส่วนของพื้นหลังก็แทบไม่ได้ผ่านกระบวนการตัดต่อเลย แต่ทำให้ได้รู้ว่าการใช้เทคนิคทางคอมพิวเตอร์ลองตัดต่อภาพร่างอย่างคร่าวๆ ไม่ได้ผล ภาพร่างชุดนี้ไม่ได้สื่อให้เห็นถึงภาพรวมของผลงาน เมื่อทำออกมาเป็นผลงานจริง อีกทั้งภาพร่างชุดนี้ก็ไม่ได้สื่อถึงแนวความคิดของงานออกมาอย่างชัดเจน ดูคลุมเครือ ไม่เข้าใจจุดประสงค์ แต่ข้าพเจ้ามีความพอใจในโทนสีของภาพร่างชุดนี้ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าจะใช้โทนสีที่ดูฉลาดนี้ต่อไปในภาพร่างชุดอื่นๆ ของข้าพเจ้า

ภาพโดยรวมของภาพร่างชุดนี้ยังไม่สมบูรณ์ เทคนิคที่สื่อออกมายังสื่อถึงภาพรวมของผลงานในความคิดของข้าพเจ้าได้ไม่ดีพอ ข้าพเจ้าจึงจำเป็นต้องหาเทคนิคหรือกระบวนการที่ทำให้ภาพร่างนั้นสื่อให้เห็นถึงผลงานจริงตามที่ข้าพเจ้าต้องการ และด้วยแนวความคิดและผลงานยังไม่เชื่อมถึงกัน ภาพร่างในชุดนี้จึงยังไม่ได้นำไปขยายเพื่อสร้างเป็นผลงานจริง

ภาพร่างชุดที่ 2

ภาพร่างชิ้นที่ 1

ภาพร่างชิ้นที่ 2

ภาพร่างชิ้นที่ 3

ภาพร่างชิ้นที่ 4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่างชิ้นที่ 5

ภาพร่างชุดที่ 2

ภาพร่างในชุดนี้ ข้าพเจ้ายังเลือกที่จะใช้เทคนิคทางคอมพิวเตอร์มาใช้ในการนำเสนอภาพร่างอยู่ โดยพัฒนาในด้านองค์ประกอบของภาพให้มีเนื้อเรื่องมากขึ้น มีระยะ มีความสมบูรณ์ทางองค์ประกอบมากขึ้นกว่าภาพร่างชุดก่อนหน้านี้ มีการเพิ่มจำนวนฟอร์มของบุคคลลงไปในงาน ในด้านการตัดต่อภาพ ข้าพเจ้าได้เน้นรายละเอียดมากขึ้น ตัดต่อให้ชิ้นส่วนแต่ละชิ้นมีขนาดที่เล็กลง พิถีพิถันมากขึ้น ทำให้เห็นภาพรวมและทิศทางของผลงานได้อย่างเป็นรูปเป็นร่าง

ตัวของภาพร่างชุดนี้นั้น ภาพร่างส่วนใหญ่ยังไม่สามารถสื่อถึงแนวความคิดของข้าพเจ้าออกมาได้อย่างที่ข้าพเจ้าต้องการ แต่ทิศทางการพัฒนาภาพร่างนั้นเริ่มมีทิศทางที่แน่นอน

ในชุดภาพร่างชุดที่ 2 นี้ ข้าพเจ้าได้เลือกภาพร่างชิ้นที่ 1 ไปพัฒนาขยายเป็นผลงานจริง เนื่องจากเป็นภาพร่างที่ค่อนข้างมีความลงตัวในด้านองค์ประกอบ และแนวความคิด เป็นภาพร่างที่สามารถสื่อออกมาได้ตรงกับแนวความคิดของข้าพเจ้า

ภาพร่างชุดที่ 3

ภาพร่างชิ้นที่ 1

ภาพร่างชิ้นที่ 2

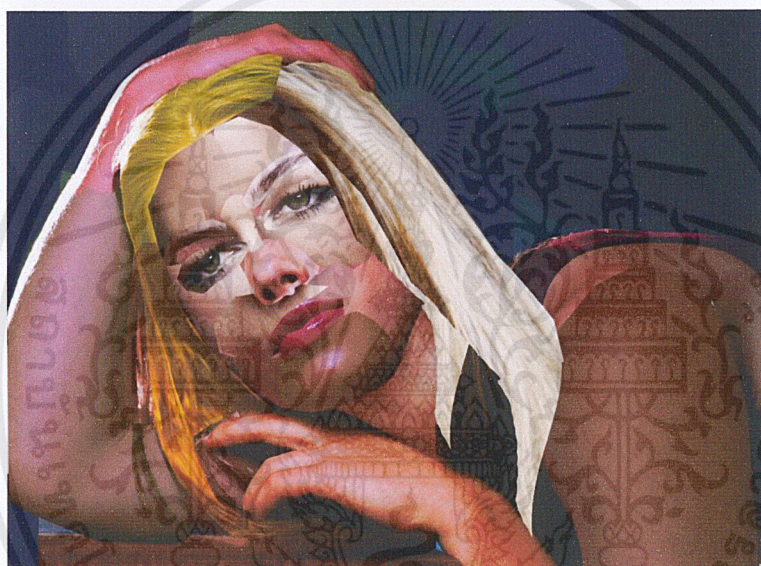

ภาพร่างชิ้นที่ 3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่างชิ้นที่ 4

ภาพร่างชิ้นที่ 5

ภาพร่างชุดที่ 3

ภาพร่างชุดนี้มีความชัดเจนมากขึ้นในด้านทิศทางของผลงาน คือเป็นเหมือนการจำลองภาพการรวมกลุ่มสังสรรค์ของกลุ่มสังคมกลุ่มหนึ่งที่ทำให้ความรู้สึกเหมือนเป็นสังคมของคนฐานะดี ข้าพเจ้าใช้แนวทางนี้ในการสร้างสรรค์ภาพร่างขึ้นมา ในมุมมองต่างๆ และข้าพเจ้าได้ทดลองนำภาพ Portrait มาสร้างเป็นภาพร่างขึ้นมาเพื่อทดลองว่าในหน้าในระยะใกล้เพียงอย่างเดียว จะสามารถสื่อถึงอารมณ์ตามที่ข้าพเจ้าต้องการได้หรือไม่ ดังที่เห็นในภาพร่างชิ้นที่ 5 แต่จากการทดลองทำเป็นภาพร่างออกมาแล้ว ทำให้ข้าพเจ้าพบว่า ภาพร่างชิ้นนี้ไม่สามารถที่จะสื่อแนวความคิดของข้าพเจ้าออกมาได้ ดังนั้นในภาพร่างชุดนี้ข้าพเจ้าจึงได้เลือกภาพร่างชิ้นที่ 3 มาขยายเป็นผลงานจริง เนื่องจากเป็นภาพร่างที่ค่อนข้างมีความสมบูรณ์ทางองค์ประกอบ และแนวความคิดและเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับที่ข้าพเจ้าต้องการในผลงานศิลปนิพนธ์ชุดนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่างชุดที่ 4

ภาพร่างชิ้นที่ 1

ภาพร่างชิ้นที่ 2

ภาพร่างชิ้นที่ 3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่างชิ้นที่ 4

ภาพร่างชุดที่ 4

ภาพร่างชุดนี้ถือว่าเป็นภาพร่างที่พัฒนามาได้อย่างเกือบจะเรียกว่าสมบูรณ์ ข้าพเจ้ามีความพอใจในด้านการจัดวางองค์ประกอบของภาพร่างชุดนี้ อีกทั้งยังสามารถสื่อถึงแนวความคิดที่ข้าพเจ้าต้องการจะสื่อออกมาได้เป็นอย่างดี แต่ในภาพร่างชุดนี้ ข้าพเจ้าค่อนข้างมีความสนใจในภาพร่างชิ้นที่ 4 เนื่องจากองค์ประกอบดูค่อนข้างจะสมบูรณ์กว่าภาพร่างในชุดอื่นๆที่ผ่านมา ภาพร่างชุดนี้ข้าพเจ้าได้เลือกผลงานมาขยายเป็นผลงานจริง 2 ชิ้นด้วยกันคือภาพร่างชิ้นที่ 2 และชิ้นที่ 4 เนื่องจากองค์ประกอบสมบูรณ์กว่าชิ้นอื่นๆ มีระยะไกลที่ลึกและชัดเจน และลักษณะขององค์ประกอบและฟอร์มมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในเทคนิค Collage ส่วนภาพร่างชิ้นที่ 1 และ 3 นั้นข้าพเจ้ามีความรู้สึกพอใจในภาพรวมของภาพร่าง 2 ชิ้นนี้อยู่พอสมควร แต่เนื่องจากองค์ประกอบเริ่มตายตัวและมีความคล้ายคลึงกับภาพร่างที่ผ่านมางานจึงดูค่อนข้างน่าเบื่อ อีกทั้งฟอร์มที่ใช้ในผลงานก็ไม่เหมาะที่จะนำมาใช้กับเทคนิคตัดแปะที่เป็นเทคนิคหลักที่ข้าพเจ้าเลือกใช้ ในผลงานศิลปนิพนธ์ชุดนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่างชุดที่ 5

ภาพร่างชิ้นที่ 1

ภาพร่างชิ้นที่ 2

ภาพร่างชุดที่ 5

ภาพร่างชุดนี้พัฒนามาจากภาพร่างชิ้นที่ 4 ของภาพร่างชุดที่ผ่านมา ซึ่งข้าพเจ้ามีความพอใจในองค์ประกอบของภาพ ข้าพเจ้าจึงลองพัฒนาภาพร่างให้มีระยะและองค์ประกอบที่ลงตัวมากขึ้น ในภาพร่างชุดนี้ข้าพเจ้าได้เลือกผลงานภาพร่างชิ้นที่ 2 มาขยายพัฒนาต่อเป็นผลงานจริง เนื่องจากมีความลงตัวมากกว่าภาพร่างชิ้นที่ 1 ที่มีระยะที่ดูสั้นและองค์ประกอบไปกระจุกรวมตัวกันอยู่ที่ตรงกลางภาพ ซึ่งถ้าเทียบกันแล้วภาพร่างชิ้นที่ 2 จะมีความสมบูรณ์มากกว่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กระบวนการสร้างผลงาน

ข้าพเจ้าได้นำภาพร่างที่ถูกสร้างขึ้นผ่านจินตนาการของตัวข้าพเจ้า นำมาขยายและพิมพ์ลงบนกระดาษขนาด 60 x 80 เซนติเมตร แล้วนำไปเข้าสู่กระบวนการ Collage ด้วยมือจากหน้ากระดาษของหนังสือนิตยสารแฟชั่น โดยกำหนดพื้นที่ๆที่จะทำการ Collage แล้วเลือกตัดกระดาษที่มีลักษณะใกล้เคียงกับที่เราต้องการ จากนั้นจึงใช้กาวแปะติดลงไปบนชิ้นงาน

ภาพบนกระดาษนิตยสารที่ข้าพเจ้านำมาใช้เป็นส่วนประกอบหลักในการสร้างสรรค์ผลงานนั้น ถูกพิมพ์ขึ้นมาจากกระบวนการทางภาพพิมพ์ที่เรียกว่า ระบบออฟเซต (Offset) หรือที่เรียกว่าระบบการพิมพ์แบบสี่สี ระบบออฟเซตเป็นระบบการพิมพ์ที่ใช้กันมากที่สุดในโลกในปัจจุบัน เพราะให้งานพิมพ์ที่สวยงาม มีความคล่องตัวในการจัด Artwork ประกอบกับความก้าวหน้าในการทำฟิล์มและการแยกสีในปัจจุบัน ทำให้ยิ่งพิมพ์จำนวนมากเท่าไรค่าใช้จ่ายก็จะยิ่งถูกลงเท่านั้น ซึ่งการตีพิมพ์ในระบบ Offset มีขบวนการ ดังนี้

ขบวนการผลิตสิ่งพิมพ์ (Offset)

ขบวนการผลิตสิ่งพิมพ์คือขบวนการในการผลิตสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เช่น แผ่นพับ หนังสือ จุลากล่อง ฯลฯ โดยผลิตให้ได้ตามรูปแบบและจำนวนที่ต้องการ ขบวนการผลิตสิ่งพิมพ์เริ่มต้นจากการรับต้นฉบับที่เป็นอาร์ตเวิร์ค และสิ้นสุดเป็นชิ้นงานพร้อมส่งมอบให้ลูกค้า ขบวนการผลิตสิ่งพิมพ์แบ่งออกได้เป็น 3 ขั้นตอนใหญ่ๆได้ดังนี้

ขบวนการก่อนการพิมพ์ (Prepress Process)

ขบวนการการพิมพ์ (Press/Printing Process)

ขบวนการหลังการพิมพ์ (After Press Process)

ขบวนการก่อนการพิมพ์ (Prepress Process) ขบวนการก่อนพิมพ์ได้ถูกพัฒนาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่มีการนำเครื่องคอมพิวเตอร์มาใช้ในการออกแบบและควบคุมขบวนการทำแม่พิมพ์ ในปัจจุบัน ต้นฉบับหรืออาร์ตเวิร์คที่ถูกส่งเข้ามามักเป็นรูปแบบของไฟล์ดิจิทัล ขบวนการก่อนการพิมพ์ที่กล่าวในที่นี้จะอิงระบบดิจิทัลในการทำงาน

การแปลงเป็นข้อมูลดิจิทัล (Digitization) ในกรณีทีอาร์ตเวิร์คมาเป็นภาพถ่ายลายเส้น หรือภาพถ่าย ภาพวาดมาเป็นฟิล์มสไลด์หรือฟิล์มเนกาทีฟ จำเป็นต้องแปลงภาพเหล่านี้ให้เป็นข้อมูลดิจิทัลซึ่งทำได้โดยใช้เครื่อง สแกนเนอร์ (Computer Scanner) และเพื่อให้ได้ภาพที่มีคุณภาพควรใช้เครื่องสแกนเนอร์ที่มีคุณภาพสูง (High-end Scanner) เมื่อได้เป็นภาพดิจิทัลก็ทำการประกอบหน้าในคอมพิวเตอร์โดยใช้ซอฟต์แวร์จัด หน้า เช่น โปรแกรม Adobe Indesign, Illustrator, Pagemaker

การตรวจสอบไฟล์ข้อมูล (Preflight) เพื่อป้องกันความผิดพลาดที่จะเกิดขึ้นในชิ้นงานพิมพ์ อันจะก่อให้เกิดความเสียหายและสิ้นเปลืองค่าใช้จ่าย จำเป็นต้องมีการตรวจสอบรายละเอียดของไฟล์งาน, ไฟล์อาร์ตเวิร์ค ซอฟต์แวร์ที่ใช้ในการตรวจสอบดังกล่าวมี FlightCheck, PreFlight Pro

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เป็นต้น รายการตรวจสอบของซอฟต์แวร์เหล่านี้ประกอบด้วย การตรวจสอบว่าไฟล์ภาพมีครบหรือไม่ แบบตัวอักษรถูกต้องหรือไม่ ขนาดหน้าของชิ้นงานถูกต้องหรือไม่ มีการเผื่อตัดตกเพียงพอหรือไม่ การกำหนดสีถูกต้องหรือไม่ ฯลฯ

การจัดวางหน้าสำหรับทำแม่พิมพ์ (Imposition) เนื่องจากแม่พิมพ์ที่ใช้พิมพ์มักมีขนาดใหญ่กว่าชิ้นงาน แม่พิมพ์หนึ่งชุดสามารถวางชิ้นงานได้หลายชิ้น เช่นวางหน้าหนังสือได้ 8 หน้า วางฉลากได้ 40 ชิ้น เป็นต้น ขั้นตอนนี้จะเป็นการจัดวางหน้าสำหรับทำแม่พิมพ์แต่ละชุด หนึ่งในกรวางหน้าหนังสือต้องจัดวางหน้าให้ถูกต้อง เมื่อนำไปพิมพ์แล้วหน้าต่าง ๆ จะได้เรียงอย่างถูกต้อง ซอฟต์แวร์ที่ใช้ในการจัดวางหน้าหนังสือมี Prep, InPosition, Impostrip เป็นต้น

การทำปฏิรูปดิจิทัล (Digital Proofing) ก่อนที่จะทำเป็นแม่พิมพ์จริง มักจะมีการทำตัวอย่างงานพิมพ์ขึ้นเพื่อตรวจสอบรายละเอียดต่าง ๆ ตลอดจนตัดสินใจว่าถูกต้องหรือไม่ การทำตัวอย่างหรือปฏิรูปในขั้นนี้จะเป็นการพิมพ์จากเครื่องพิมพ์คอมพิวเตอร์ หรือพรินเตอร์ โดยทั่วไปจะใช้พรินเตอร์ระบบอิงค์เจ็ท (Inkjet Printer) ขนาดใหญ่และพิมพ์ตัวอย่างงานได้ขนาดกับการจัดวางหน้าเหมือนบนแม่พิมพ์จริง การทำปฏิรูปนี้จึงเรียกการทำปฏิรูปดิจิทัล (Digital Proof) การทำปฏิรูปดิจิทัลจะประหยัดกว่าการทำแม่พิมพ์จริงแล้วทำปฏิรูปจากแม่พิมพ์ หากมีการแก้ไขก็ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายมากนัก ในปัจจุบันมีร้านรับปฏิรูปดิจิทัลใกล้เคียงกับการพิมพ์บนเครื่องพิมพ์ มีงานจำนวนมากที่ทำแต่ปฏิรูปดิจิทัลโดยไม่ทำปฏิรูปจากแม่พิมพ์และใช้ปฏิรูปดิจิทัลในการเปรียบเทียบสีต้นเวลาพิมพ์งานจริง

การทำฟิล์มแยกสี (Process Film Making) เป็นการทำให้ฟิล์มที่แยกเป็นสี ๆ สำหรับทำแม่พิมพ์ชุดหนึ่ง ๆ หลักการของการทำฟิล์มแยกสีคือ การแยกภาพในไฟล์งานออกมาเป็นภาพสีโดดๆ โดยมาตรฐานจะได้ภาพแม่สีสี่ภาพ ซึ่งเป็นภาพสีของ CMYK (Cyan Magenta Yellow Black) ไฟล์งานจะถูกส่งเป็นไฟล์ในรูปแบบโพสคริปต์ (PostScript File) แล้วแปลงเป็นไฟล์รูปแบบราสเตอร์ (Raster File) ส่งไปเครื่องยิงพิมพ์ฟิล์มที่มีชื่อเรียกว่า เครื่องอิมเมจเซตเตอร์ (Imagesetter) ซึ่งเป็นเครื่องพรินเตอร์แบบหนึ่งที่ใช้ลำแสงสร้างภาพแบบฮาฟโทน (Halftone) บนแผ่นฟิล์มไวแสง ได้ฟิล์มที่มีภาพขาวดำตามภาพของสีแต่ละสีที่แยกไว้ และเรียกฟิล์มชุดนี้ว่าฟิล์มแยกสี

การทำแม่พิมพ์ (Plate Making) เมื่อได้ฟิล์มแยกสีก็นำฟิล์มของแต่ละสีมาทาบบกับแม่พิมพ์ที่เคลือบด้วยสารไวแสง ทำการฉายแสง ส่วนที่โดนแสงจะทำปฏิกิริยากับสารไวแสง เมื่อนำไปล้างน้ำยาก็จะเกิดภาพบนแม่พิมพ์สำหรับการพิมพ์ต่อไป ในปัจจุบันมีการสร้างเครื่องทำแม่พิมพ์โดยตรงจากคอมพิวเตอร์โดยไม่ต้องทำฟิล์มแยกสีก่อน เครื่องดังกล่าวมีลักษณะการทำงานคล้ายเครื่องอิมเมจเซตเตอร์ แต่เปลี่ยนวัสดุที่จะรับลำแสงเพื่อสร้างภาพจากฟิล์มไวแสงเป็นแม่พิมพ์ไวแสง เครื่องที่ใช้ทำแม่พิมพ์จากคอมพิวเตอร์ในระบบออฟเซตเรียกว่า เครื่องเพลทเซตเตอร์ (Platesetter) ประโยชน์ที่ได้คือทำให้ลดขั้นตอนและค่าใช้จ่ายตลอดจนได้แม่พิมพ์ที่มีคุณภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คมชัดขึ้น แม่นยำขึ้น ข้อเสียคือเพลทชนิดนี้ยังมีราคาสูงอยู่ หากมีการแก้ไขหรือแม่พิมพ์ชำรุด ค่าใช้จ่ายในการทำแม่พิมพ์ใหม่จะสูงกว่า

การทำปฏิรูปแทน/ปฏิรูปแม่พิมพ์ (Plate Proofing) ในกรณีที่ต้องการตัวอย่างงานพิมพ์ที่มีรายละเอียดและสีสันทันทีที่ต้องการยิ่ง ขึ้นไว้ใช้เปรียบเทียบกับงานในขบวนการพิมพ์ จำเป็นต้องทำตัวอย่างหรือปฏิรูปจากแม่พิมพ์จริง ซึ่งอาจทำโดยใช้เครื่องปฏิรูปที่จำลองการพิมพ์จากเครื่องพิมพ์จริง หรือใช้ เครื่องพิมพ์จริงเลยก็ได้ ประเภทงานที่มักต้องทำปฏิรูปแทนคือ งาน โบรชัวร์ แคตตาล็อก นิตยสาร แผ่นพับบางรายการ บรรจุภัณฑ์กระดาษ และงานพิมพ์ที่ต้องการคุณภาพสูง ฯลฯ

ขบวนการการพิมพ์ (Press/Printing Process) เมื่อได้แม่พิมพ์ที่สมบูรณ์ ก็เริ่มเข้าสู่ขบวนการพิมพ์ ขบวนการพิมพ์มีความสำคัญมาก ชิ้นงานที่ออกมาดีหรือไม่ ขึ้นอยู่กับการพิมพ์เป็นหลักใหญ่ และจะพบว่าปัญหาส่วนใหญ่ที่เกิดระหว่างลูกค้ำกับโรงพิมพ์มักมาจากการพิมพ์ เช่น สีไม่เหมือนพิมพ์ที่หล่อม ข้อความไม่ชัด ฯลฯ ดังนั้นการควบคุมการพิมพ์จึงเป็นเรื่องสำคัญ

การเตรียมพิมพ์ (Print Preparation) ได้แก่การเตรียมวัสดุใช้พิมพ์ เตรียมชนิดของวัสดุให้ถูกต้อง คำนวนจำนวนที่ต้องการพิมพ์ ทำการตัดเขียนขนาดวัสดุใช้พิมพ์สำหรับเข้าเครื่องพิมพ์ให้ถูกต้อง เตรียมหมึกที่ใช้พิมพ์ หากเป็นหมึกสีอื่นที่ไม่ใช่แม่สี ต้องสั่งผู้จำหน่ายหมึกจัดทำขึ้นมาหรือผสมเตรียมไว้ ในขณะที่เดียวกันก็ต้องตรวจดูแม่พิมพ์ว่าสมบูรณ์หรือไม่ ศึกษาปฏิรูปเพื่อป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้น หากเป็นการพิมพ์สองด้านให้จับคู่แม่พิมพ์ให้ถูกต้อง

การพิมพ์ (Printing) หลักการพิมพ์ในระบบต่าง ๆ มักจะเป็นการพิมพ์ทีละสีลงบนวัสดุที่ใช้พิมพ์ แม่พิมพ์ที่ทำขึ้นก็ถูกทำสำหรับสีแต่ละสี หลักการคร่าว ๆ ของการพิมพ์โดยทั่วไปจะมีระบบป้อนวัสดุที่ใช้พิมพ์เข้าไปในเครื่องพิมพ์ผ่านการ พิมพ์ทีละสีโดยการรับ ไออนภาพหมึกจากแม่พิมพ์ ซึ่งรับหมึกมาจากระบบจ่ายหมึกมาก่อน เมื่อพิมพ์เสร็จก็ส่งวัสดุที่ใช้พิมพ์ไปเก็บพักไว้ เครื่องพิมพ์แต่ละเครื่องอาจมีหน่วยพิมพ์ 1 สี 2 สี 4 สี หรือมากกว่านั้น การพิมพ์หลากสีจึงอาจถูกนำเข้าเครื่องพิมพ์หลายเที่ยว เช่นงานพิมพ์ 4 สีหน้าเดียว เมื่อพิมพ์บนเครื่องที่มีหน่วยพิมพ์สีเดียว ต้องพิมพ์ทั้งหมด 4 เที่ยวพิมพ์ ในส่วนของการพิมพ์แบบระบบออฟเซตนั้นมีหลักการคือ น้ำกับน้ำมันจะไม่รวมตัวกัน ซึ่งบนแผ่นแม่พิมพ์จะมีทั้งสองส่วน คือ บริเวณที่ไม่มีภาพก็จะเป็นที่รับน้ำและในส่วนที่มีภาพก็จะเป็นสารเคมีที่เป็นพวกเดียวกับหมึก และหน้าที่ของบริเวณทั้งสองของแม่พิมพ์คือ ส่วนที่ไร้ภาพและรับน้ำจะทำหน้าที่ในการรับน้ำหรือความชื้นและผลักดันหมึกให้

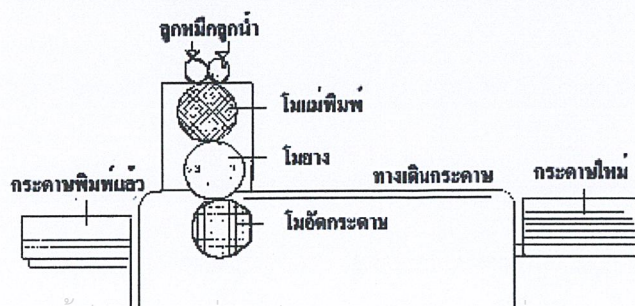
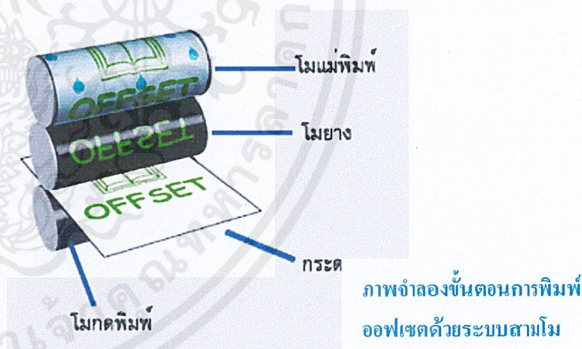
ตัวอย่างแทนพิมพ์ระบบออฟเซต : เครื่องพิมพ์ออฟเซต ตัด 3 โรแลนด์ 202 2 สี

ออกนอกบริเวณ และในส่วนของที่เป็นภาพจะทำหน้าที่รับหมึกและผลักดันน้ำมันออกนอกบริเวณของ คน ซึ่งในแต่ละส่วนจะทำหน้าที่ๆ แตกต่างกัน

หลักในการถ่ายทอดภาพของเครื่องพิมพ์ออฟเซตเป็นระบบการพิมพ์พื้นฐานทั่วไปใน ระบบ 3 โม ซึ่งประกอบไปด้วย

- โมแม่พิมพ์ (plate cylinder) เป็นโลหะทรงกระบอกที่รองรับแผ่นแม่พิมพ์โลหะซึ่ง โอบ โมไว้และมีที่จับยึดไว้อย่างมั่นคงมีตำแหน่งสัมผัสกับลูกกลิ้งน้ำและลูกกลิ้ง หมึกชุดสุดท้ายและสัมผัสกับ โม ในขณะที่พิมพ์ ถ่ายโอนภาพจากแม่พิมพ์ลงบน โม ยาง
- โมยาง (blanket cylinder) เป็นโลหะทรงกระบอกสำหรับรองรับแผ่นผ้าอย่างทีโอบ รอบ โมและจับยึดอย่างมั่นคงมีตำแหน่งสัมผัสระหว่างโมแม่พิมพ์กับวัสดุพิมพ์ทำ หน้าที่รับหมึกพิมพ์จากบริเวณภาพของของแม่พิมพ์ ในลักษณะกลับซ้ายเป็นขวา หรือขวาเหมือนภาพส่งกระจก และถ่ายโอนภาพนั้น ลงสู่วัสดุพิมพ์ในลักษณะภาพ ที่ป็นจริง
- โมกดพิมพ์ (impression cylinder) เป็นโลหะทรงกระบอกสำหรับรองรับวัสดุพิมพ์ มีตำแหน่งประชิดกับ โมยาง ทำหน้าที่กดวัสดุพิมพ์ให้สัมผัสกับ โมยาง โดยมีวัสดุ พิมพ์แทรกอยู่ระหว่างกลาง

ระบบการพิมพ์ออฟเซตจึงต้องมีลูกโม 3 ลูก ขนาดเท่าๆ กัน หมุนพิมพ์กระดาษออกมาแต่ละครั้ง การ พิมพ์หมึกนั้น ไม่ได้ผ่านจากแม่พิมพ์มาพิมพ์บน แผ่นกระดาษโดยตรง แต่ถ่ายทอดมาโดยผ่านลูกโมยาง ก่อน หรือที่เรียกว่าเป็นระบบการพิมพ์ทางอ้อม มี ประโยชน์ในการพิมพ์ภาพลงสู่ผ้าอย่าง ซึ่งผิวของผ้าอย่าง มีความอ่อนนุ่มจึงสามารถแนบกระดาษกับผิวของ กระดาษที่เป็นแอ่ง และขรุขระได้ดีกว่าการใช้แม่พิมพ์โดยตรง และไม่ทำให้ตัวของแม่พิมพ์ชำรุด เนื่องจากจากใช้วัสดุเป็นยาง ดังนั้นตัวพิมพ์และภาพที่ปรากฏบนแผ่นแม่พิมพ์จึงเป็นตัวหนังสือและ ภาพมองเห็นได้ตามปกติ เมื่อแม่พิมพ์พิมพ์ตัวหนังสือภาพลงบนยาง ตัวหนังสือบนลูกโมยางจะกลับ

ซ้ายเป็นขวา และขวาเป็นซ้าย และเมื่อลูก โมยางพิมพ์ลงบนกระดาษก็จะ ได้ ตัว หนังสือ และ ภาพ เป็น ป ก ตี เช่นเดียวกับแม่พิมพ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามเผยแพร่ต่อแหล่งอื่นหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วัตถุประสงค์ของเครื่องพิมพ์ออฟเซต ก็เหมือนอุดมการณ์ที่เป็นทฤษฎีของการพิมพ์ระบบอื่นว่าสามารถปรับแต่งและพิมพ์ได้ดี ด้วยความสะอาดและสะอาด มีความคมชัดเมื่อดูด้วยตาเปล่า จนถึงใช้แว่นขยายส่อง ต่อมาได้มีการผลิตเครื่องพิมพ์ออฟเซตแบบป้อนม้วนขึ้นมา การเกิดขึ้นของเครื่องพิมพ์ป้อนม้วน มีความมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์หลักคือเพื่อลดเวลาการผลิตหรือให้ได้ปริมาณการผลิตมากกว่าการพิมพ์ป้อนแผ่นในช่วงระยะเวลาเท่ากัน ยิ่งกว่านั้นความแตกต่างทางกลศาสตร์ ยังเป็นการเอื้อประโยชน์ให้การพิมพ์ป้อนม้วนที่มีคุณค่าสูงเด่นในระดับหนึ่งความแตกต่างทางรูปลักษณะกับเครื่องพิมพ์ป้อนม้วนที่สำคัญประการแรก ได้แก่ การยกเลิกแม่พิมพ์ และใช้โมยางอีกลูกหนึ่งเพิ่มเข้าไปทำหน้าที่กดพิมพ์ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือเพิ่ม โมแม่พิมพ์และโมยาง

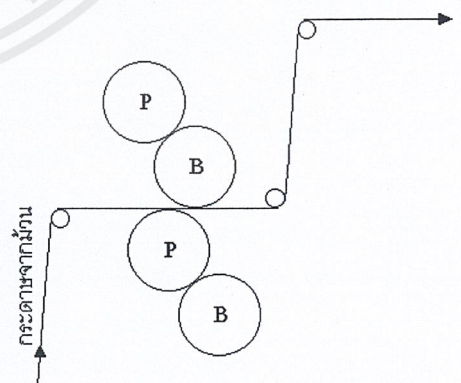
เครื่องพิมพ์ชนิดป้อนม้วน มักประกอบขึ้นด้วย 2 หน่วยพิมพ์ ขึ้นไปจนถึง 10 หน่วยในแถวหนึ่ง (one line) และปริมาณการผลิตต่อชั่วโมงยังแตกต่างกันตามขนาด และวัตถุประสงค์ของสิ่งพิมพ์ เช่น การพิมพ์โปสเตอร์ การพิมพ์หนังสือเล่ม การพิมพ์หนังสือพิมพ์ และการพิมพ์บรรจุภัณฑ์ ฯลฯ วัตถุประสงค์ทางการพิมพ์เหล่านี้ จะเป็นสิ่งกำหนดขนาดตัดตามยาว (cut-off) ของม้วนกระดาษ ซึ่งเกิดจากเส้นรอบวงของโมแม่พิมพ์โมยาง และ โมตัด (cutting cylinder) เพราะการพิมพ์บางชนิดตัดสองด้านหรือด้านเดียวโดยไม่ต้องพับ เช่น โปสเตอร์ บางชนิดต้องพับสองหรือสามครั้งจากหน่วยส่งออกในเครื่องพิมพ์เป็นยกพิมพ์ และตัดเจียนตามด้าน เช่น หนังสือเล่ม และบางชนิด ไม่ต้องนำไปตัดเจียนอีกภายหลังที่พับและตัดเป็นฉบับหนังสือพิมพ์แล้ว หรือในบางกรณีที่นอกจากพิมพ์หนังสือพิมพ์ด้วยจำนวนหน้าตามจำนวนม้วนกระดาษเท่ากับหน่วยพิมพ์ คือ หน่วยพิมพ์ละสองหน้า ถ้าพิมพ์ยี่สิบหน้า ต้องใช้กระดาษ 5 ม้วน พิมพ์ด้วย 5 หน่วยพิมพ์ เป็นวิธีพิมพ์ที่เรียกว่าพิมพ์เรียงเดี่ยว (straight run) แต่อาจพิมพ์จำนวนหน้าได้มากกว่าหน่วยพิมพ์ โดยแยกเป็นปีกแล้วรวมกันเข้าเป็นฉบับ เป็นวิธีพิมพ์ที่เรียกว่าพิมพ์สอด (collect run)

การนำกระดาษจากม้วนเข้าเครื่องพิมพ์ป้อนม้วนมี 2 ลักษณะ ทำให้ลักษณะทางกลศาสตร์ของเครื่องพิมพ์ป้อนม้วนแตกต่างกัน

ลักษณะที่ 1 การนำกระดาษเข้าทางแนวนอน (horizontal web lead) ม้วนกระดาษอาจวางบนเครื่องป้อนในระดับพื้นเดียวกันกับหน่วยพิมพ์ หรือป้อนขึ้นจากใต้พื้นหน่วยพิมพ์

ตัวอย่างขั้นตอนการพิมพ์ด้วยเครื่องพิมพ์ออฟเซตแบบป้อนม้วน

ภาพจำลองการนำกระดาษเข้าทางแนวนอนของเครื่องพิมพ์ออฟเซตชนิดป้อนม้วน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลักษณะที่ 2 การนำกระดาษเข้าทางแนวตั้ง (vertical web lead) ม้วนกระดาษอาจวางบนเครื่องป้อนในระดับพื้นเดียวกันกับหน่วยพิมพ์ หรือป้อนขึ้นจากใต้ห้องหน่วยพิมพ์

เครื่องพิมพ์บางประเภทอาจมีส่วนต่อท้ายหลังจากผ่านหน่วยพิมพ์แล้ว เช่น มีหน่วยเคลือบผิวด้วยน้ำยาเคลือบ มีหน่วยอบแห้งเพื่อให้หมึกแห้งเร็วขึ้น มีหน่วยพับ หน่วยตัดซอย หน่วยโคตท ฯลฯ เพื่อลดขั้นตอนการทำงานหลังการพิมพ์ สำหรับการพิมพ์ ระบบดิจิทัลจะไม่มีขบวนการทำฟิล์มแยกสีหรือแม่พิมพ์ สามารถส่งคำสั่งพิมพ์โดยตรงจากเครื่องคอมพิวเตอร์ได้เลย ทำให้ประหยัดค่าใช้จ่ายและเวลาที่ใช้ไปกับการทำแม่พิมพ์ แต่มีข้อเสียคือ ค่าพิมพ์ต่อแผ่นเทียบกับการพิมพ์แบบปกติยังสูงอยู่ หากพิมพ์จำนวนมากจะทำให้ต้นทุนสูงกว่าแบบปกติ

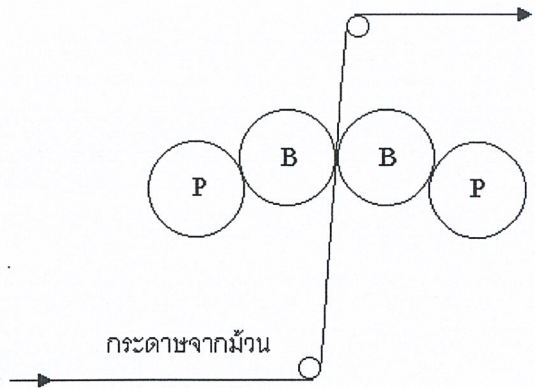
เมื่อผ่านการพิมพ์ครบถ้วนแล้ว ต้องรอพักให้หมึกแห้งสนิทจึงนำไปดำเนินการขั้นตอนต่อไป

ขบวนการหลังการพิมพ์ (After Press Process) งานพิมพ์ที่พิมพ์เสร็จสิ้นแล้ว โดยทั่วไปยังไม่สมบูรณ์เป็นชิ้นงานตามที่ต้องการ จึงต้องผ่านขบวนการที่จะกล่าวถึงดังต่อไปนี้เสียก่อน

การตกแต่งผิวชิ้นงาน (Surface Decoration) งานพิมพ์บางงานต้องการการเคลือบผิวเพื่อจุดประสงค์ต่าง ๆ กัน เช่น เพื่อป้องกันการขีดข่วน ป้องกันความชื้น ต้องการความสวยงาม เป็นต้น การตกแต่งผิวมีดังนี้

- การเคลือบผิว (Coating) การเคลือบผิวมีหลายวิธีเช่นการเคลือบวาร์นิช วาร์นิชด้าน วาร์นิชแบบใช้น้ำเป็นตัวทำละลาย (water based varnish) การเคลือบยูวี ยูวีด้าน การเคลือบพีวีซีเงา พีวีซีด้าน การเคลือบเงาเฉพาะจุด (Spot UV) การเคลือบวาร์นิชจะให้ความเงาที่น้อยที่สุดในขณะที่การเคลือบพีวีซีเงาจะให้ ความเงามากที่สุด
- การรีด/ปั๊มแผ่นฟอลด์ (Hot Stamping) ได้แก่การปั๊มด้วยความร้อนให้แผ่นฟอลด์ไปติดบนชิ้นงานเป็นรูปตามแบบปั๊ม มีทั้งการปั๊มฟอลด์เงิน/ทอง ฟอลด์สีต่าง ๆ ฟอลด์ลวดลายต่าง ๆ ฟอลด์ฮาโลแกรม เป็นต้น
- การปั๊มนูน/ปั๊มลึก (Embossing/Debossing) คือการปั๊มให้ชิ้นงานนูนขึ้นหรือลึกลงจากผิวเป็นรูปร่างตามแบบปั๊ม เช่นการปั๊มนูนตัวอักษร สัญลักษณ์

การขึ้นรูป (Forming) ได้แก่ การตัดเจียน เช่นงานทำฉลาก การขึ้นเส้นสำหรับพับ การปั๊มเป็นรูปทรง/การ โคตท เช่นงานทำกล่อง งานเจาะหน้าต่างเป็นรูปต่าง ๆ การพับ การม้วน เช่นงานทำ

ภาพจำลองการป้อนกระดาษเข้าทางแนวตั้งของเครื่องพิมพ์ออฟเซตชนิดป้อนม้วน

กระป๋อง การทากาวหรือทำให้ติดกัน เช่นงานทำกล่อง งานทำซอง การหุ้มกระดาษแข็ง เช่นงานทำปกแข็ง งานทำฐานปฏิทิน

การทำรูปเล่ม (Book Making) เป็นขบวนการสำหรับทำงานประเภทสมุด หนังสือ ปฏิทิน กระดาษก๊อช ฯลฯ มีขั้นตอนคือ

- การตัดแบ่ง เพื่อแบ่งงานพิมพ์ที่ซ้ำกันในแผ่นเดียวกัน
- การพับ เพื่อพับแผ่นพิมพ์เป็นหน้ายก
- การเก็บเล่ม เพื่อเก็บรวมแผ่นพิมพ์ที่พับแล้ว/หน้ายกมาเรียงให้ครบเล่มหนังสือ
- การเข้าเล่ม เพื่อทำให้หนังสือยึดติดกันเป็นเล่ม มีวิธีต่าง ๆ คือ การเย็บด้วยลวด เย็บมุงหลังคา การไสสันทากาว การเย็บที่ทากาว การเย็บที่หุ้มปกแข็ง การเจาะรูร้อยห่วง เมื่อผ่านการยึดเล่มติดกัน ก็นำชิ้นงานมาตัดเจียนขอบสามด้านให้เรียบเสมอกันและได้ขนาดที่ต้องการ (ยกเว้นงานที่เย็บที่หุ้มปกแข็งและงานที่เจาะรูร้อยห่วงจะผ่านการตัดเจียน ก่อนเข้าเล่ม)

เมื่อเสร็จจากขั้นตอนการเข้าเล่มแล้ว ก็จะถึงขั้นตอนการตรวจสอบคุณภาพและบรรจุหีบห่อ ออกมาเป็นหนังสือนิตยสารที่เราสามารถพบเห็นได้ทั่วไปในปัจจุบันการพิมพ์ออฟเซตเป็นวิธีพิมพ์ที่แพร่หลายอยู่มากในขณะนี้ เพราะสามารถพิมพ์ภาพได้ชัดเจนสวยงามและต้นทุนไม่แพงมากนัก แทนพิมพ์ออฟเซตในปัจจุบันได้มีการพัฒนากันอย่างต่อเนื่อง และมีแทนพิมพ์รุ่นใหม่ถูกผลิตออกมาสู่ตลาดอยู่ตลอดเวลา อาทิเช่น แทนพิมพ์ออฟเซตชนิดป้อนด้วยกระดาษม้วน ชนิดพิมพ์สองหน้าพร้อมกัน และ ชนิดพิมพ์มากสี เป็นต้น

โหมดสีที่มีความเกี่ยวข้องกับระบบการพิมพ์นั้นมีด้วยกันหลายโหมดแต่โหมดที่เป็นที่นิยมและใช้กันอย่างแพร่หลายมีอยู่ 4 โหมดดังนี้

1. โหมด RGB (Red, Green, Blue)

ประกอบด้วยสีสามสี คือ สีแดง, สีเขียว และสีน้ำเงิน ซึ่งการสร้างงานกราฟฟิคนั้น เราจะใช้โหมด RGB นี้เป็นหลัก โหมด RGB นี้จะเกิดขึ้นจากการผสมแสงสามสี ให้เกิดเป็นจุดสี

ระบบสี RGB เป็นระบบสีของแสง ซึ่งเกิดจากการหักเหของแสงผ่านแท่งแก้วปริซึม จะเกิดแถบสีที่เรียกว่า สเปกตรัม (Spectrum) ซึ่งแยกสีตามที่ยาวตามองเห็นได้ 7 สี คือ แดง แสด เหลือง เขียว น้ำเงิน คราม ม่วง ซึ่งเป็นพลังงานอยู่ในรูปของรังสี ที่มีช่วงคลื่นที่สายตาสามารถมองเห็นได้ แสงสีม่วงมีความถี่คลื่นสูงที่สุด คลื่นแสงที่มีความถี่สูงกว่าแสงสีม่วง เรียกว่าอุลตราไวโอเล็ต (Ultra Violet) และคลื่นแสงสีแดง มีความถี่คลื่นต่ำที่สุด คลื่นแสง ที่ต่ำกว่าแสงสีแดง

ภาพจำลองการผสมสีของโหมดสี RGB

เรียกว่า อินฟราเรด (InfraRed) คลื่นแสงที่มีความถี่สูงกว่าสีม่วงและต่ำกว่าสีแดงนั้น สายตาของมนุษย์ไม่สามารถรับได้ และเมื่อศึกษาดูแล้วแสงสีทั้งหมดเกิดจาก แสงสี 3 สี คือ สีแดง (Red) สีน้ำ

เงิน (Blue)และสีเขียว (Green) ทั้งสามสีถือเป็นแม่สีของแสง เมื่อนำมาฉายรวมกันจะทำให้เกิดสีใหม่ อีก 3 สี คือ สีแดงมาเจนต้า สีฟ้าไซแอน และสีเหลือง ถ้าฉายแสงสีทั้งหมดรวมกันก็จะเกิดเป็นแสงสีขาว จากคุณสมบัติของแสงนี้ เราได้นำมาใช้ประโยชน์โดยทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นการฉายภาพยนตร์ การบันทึกภาพวิดีโอภาพโทรทัศน์ การสร้างภาพเพื่อการนำเสนอทางจอคอมพิวเตอร์ และการจัดแสงสีในการแสดง เป็นต้น

2. โหมด CMYK (Cyan, Magenta, Yellow, black)

(โหมดสีนี้เป็นโหมดสีสำหรับงานพิมพ์ออฟเซ็ท) ประกอบด้วยสี่สีคือ สีเขียวปนน้ำเงิน, สีม่วงแดงเข้ม, สีเหลือง และสีดำ โหมดสีนี้จะใช้ในการเตรียมพิมพ์การพิมพ์สี่สี ระบบสี CMYK เป็นระบบสีชนิดที่เป็นวัตถุ คือสีแดง เหลือง น้ำเงินแต่ไม่ใช่สีน้ำเงิน ที่เป็นแม่สีวัตถุธาตุ แม่สีในระบบ CMYK เกิดจากการผสมกันของแม่สีของแสงหรือระบบสีRGB คือ

- แสงสีน้ำเงิน + แสงสีเขียว = สีฟ้า (Cyan)

- แสงสีน้ำเงิน + แสงสีแดง = สีแดง(Magenta)

- แสงสีแดง + แสงสีเขียว = สีเหลือง (Yellow)

สีฟ้า (Cyan) สีแดง (Magenta) สีเหลือง (Yellow) นี้นำมาใช้ในระบบการพิมพ์ และ มีการเพิ่มเติม สีดำเข้าไป เพื่อให้มีน้ำหนักเข้มขึ้นอีก เมื่อรวมสีดำ (Black = K) เข้าไป จึงมีสี่สี โดยทั่วไปจึงเรียกระบบการพิมพ์นี้ว่าระบบการพิมพ์สี่สี(CMYK)

ภาพจำลองการผสมสีของโหมดสี CMYK

ระบบการพิมพ์สี่สี (CMYK) เป็นการพิมพ์ภาพในระบบที่ทันสมัยที่สุด และได้ภาพใกล้เคียงกับภาพถ่ายมากที่สุด โดยทำการพิมพ์ทีละสี จากสีเหลือง สีแดง สีน้ำเงิน และสีดำ ถ้าลองใช้แว่นขยายส่องดู ผลงานพิมพ์ชนิดนี้ จะพบว่า จะเกิดจากจุดสีเล็ก ๆ สีที่อยู่เต็มไปหมด การที่เรามองเห็นภาพมีสีต่าง ๆ นอกเหนือจากสี่สีนี้ เกิดจากการผสมของเม็ดสีเหล่านี้ใน ปริมาณต่าง ๆ คิดเป็น % ของปริมาณเม็ดสี ซึ่งกำหนดเป็น 10-20-30-40-50-60-70-80-90 จนถึง 100 %

3. โหมดขาวดำ (Grayscale)

โหมดนี้จะมีเพียงสองสีคือ สีขาวและสีดำแต่จะมีระดับความเข้มของสีดำ

255 ระดับ รวมกับสีขาวอีกหนึ่งสี ในโหมดนี้ก็จะจะมีเพียง 256 สี

4. โหมด Indexed Color

คือ โหมดสี 8 bit channel หรือ 256 สี (2 ยกกำลัง 8 = 256 สี) โดยไม่มีการกำหนดตายตัวว่าสีทั้ง 256 สีนั้นจะต้องเป็นสีใดๆ บ้าง ซึ่งเราสามารถกำหนดชุดสีที่ใช้ว่าจะใช้สีใดๆ บ้าง (แต่ต้องไม่เกิน 256 สี)

ภาพจำลองแสดงระดับความเข้มของสีดำ

สิ่งพิมพ์ที่เหมาะสมจะพิมพ์ด้วยระบบออฟเซตควรมี
ลักษณะดังต่อไปนี้

1. มีจำนวนพิมพ์ตั้งแต่ 3,000 ชุด ขึ้นไป
2. มีภาพประกอบหรืองานประเภท กราฟ มาก
3. ต้องการความรวดเร็วในการจัดพิมพ์
4. ต้องการความประณีต สวยงาม
5. เป็นการพิมพ์ หลายสี หรือภาพ สีสี่ที่ต้องการความสวยงาม
มากๆ
6. มีงานArtworkที่มีความยุ่งยากสลับซับซ้อนมาก
7. มีงบประมาณในการจัดพิมพ์เพียงพอ

ภาพตัวอย่างนิตยสาร

ระบบการพิมพ์แบบออฟเซตเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางถึงความสามารถในการ
ตอบสนองงานพิมพ์ที่มีจำนวนมากและต้องการคุณภาพที่ดีได้ ซึ่งมาจากคุณสมบัติเฉพาะ ซึ่ง
สามารถแบ่งออกมาเป็นข้อๆได้ดังนี้

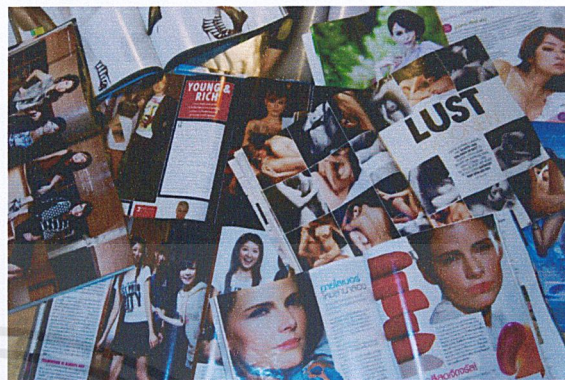
1. การถ่ายทอดภาพกระทำโดยการถ่ายทอดลงบนผ้าอย่างแบลงเกตก่อน แล้วจึงถ่ายทอดลงบน
กระดาษ ทำให้การถ่ายทอดหมึกเป็นไปอย่างสม่ำเสมอ
2. สามารถใช้สกรีนที่มีความละเอียดมากๆ ถึง 175 -200 เส้น/นิ้วได้ทำให้ภาพที่ออกมามีความ
ละเอียดสวยงาม
3. การพิมพ์ภาพสี่สีทำได้สะดวก เพราะสามารถปรับตำแหน่งของแม่พิมพ์และกระดาษ
ให้ลงในตำแหน่งที่ตรงกันของแต่ละสีได้ง่าย
4. สามารถพิมพ์ลงบนกระดาษได้เกือบทุกชนิด

ข้าพเจ้านำรูปภาพในนิตยสารแพชั่นมาใช้เป็นส่วนประกอบหลักในผลงานด้วยเหตุผลทาง
แนวความคิดที่สามารถสื่อออกมาได้ด้วยตัวของวัสดุเอง ใช้วิธีตัดกระดาษเป็นชิ้นๆ จากนั้นนำลงไป
ปะติดทับซ้อนกันเป็นสัญลักษณ์แทนความหมายของเปลือกด้วยกระบวนการทางเทคนิค

ในขั้นแรกนั้นข้าพเจ้าเริ่มการทำงานจากส่วนที่เป็นพื้นหลังก่อน แล้วจึงปะติดกระดาษได้
ขึ้นมาสู่ระยษะหน้า และใช้ขนาดของกระดาษที่แตกต่างกันออกไป เป็นตัวสร้างระยษะให้เกิดขึ้น
ภายในผลงาน

ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงาน

เลือกส่วนที่ต้องการจะใช้ปะติดลงในผลงานจากหนังสือนิตยสารที่เตรียมไว้

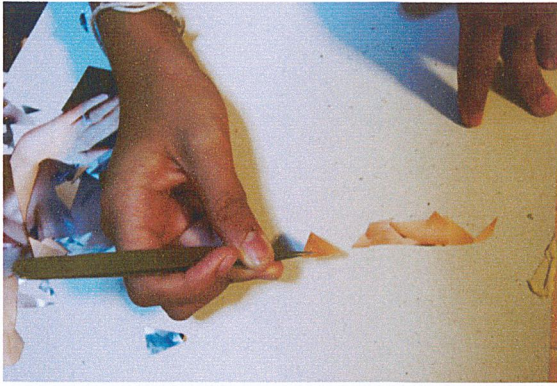

ภาพตัวอย่างนิตยสารแฟชั่นต่างๆ

จากนั้นนำชิ้นส่วนที่เลือกแล้วมาตัดออกให้เป็นชิ้นส่วนตามขนาดที่ต้องการ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับตำแหน่งที่จะปะติดและความเหมาะสมของผลงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นำชิ้นส่วนที่ได้มามาปะติดลงไปด้วยกาว ติดไปที่ละส่วน จนประกอบกันขึ้นเป็นรูปร่างที่ต้องการ เริ่มจากระยะที่ไกลที่สุดก่อนแล้วจึงค่อยๆ ไล่มาจนถึงระยะหน้าสุด ด้วยขนาดที่แตกต่างกัน ตามความเหมาะสม จนประกอบกันเป็นผลงานที่สมบูรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

วิเคราะห์การสร้างสรรค์

สิ่งที่เป็นส่วนประกอบสำคัญที่ทำให้เกิดความสมบูรณ์ เกิดสุนทรียภาพทางความงาม ในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านศิลปะนั้นก็คือ ทักษะทางศิลปะ (Visual Element) อันได้แก่ รูปทรง พื้นผิว สี น้ำหนัก และพื้นที่ว่าง ซึ่งหากทักษะเหล่านี้ถูกจัดการและถูกจัดวางอย่างลงตัวเหมาะสม จะทำให้ผลงานนั้นเกิดความสมบูรณ์และเกิดสุนทรียภาพทางความงามของผลงาน ในศิลปะนิพนธ์ชุดนี้ข้าพเจ้าได้ดำเนินการสร้างสรรค์ที่สามารถตีความ และสามารถวิเคราะห์ได้ตามหลักของทักษะ ซึ่งข้าพเจ้าได้อาศัยการวิเคราะห์ตามหลักและประสบการณ์ ความคิด ความรู้สึก มาแยกวิเคราะห์ออกเป็น 2 ส่วน ใหญ่ๆคือ การวิเคราะห์ทางทักษะและการวิเคราะห์การจัดองค์ประกอบศิลป์

วิเคราะห์ทักษะ

ในการสร้างสรรค์ศิลปะนิพนธ์ในชุดนี้ ข้าพเจ้าได้แสดงออกผ่านทางการสร้างสรรค์ตามแนวความคิดของข้าพเจ้าซึ่งอิงหลักของความเสมือนจริง แต่ให้ภาพลักษณ์ออกมามองดูแล้วมีความผิดเพี้ยนจากความเป็นจริง เช่น รูปทรงของใบหน้าและร่างกายของฟอร์มรูปบุคคล เพื่อตอบสนองต่อแนวความคิดของข้าพเจ้า โดยใช้เทคนิคปะติด (Collage) เข้ามาเป็นเทคนิคหลักในการสร้างสรรค์ ผลงานศิลปะนิพนธ์ได้ประกอบไปด้วยทักษะต่างๆหลากหลายลักษณะ ซึ่งสามารถแยกออกมาวิเคราะห์ได้ตามหัวข้อทางทักษะ อันได้แก่ รูปทรง พื้นผิว สี น้ำหนัก และพื้นที่ว่าง

รูปทรง (Forms)

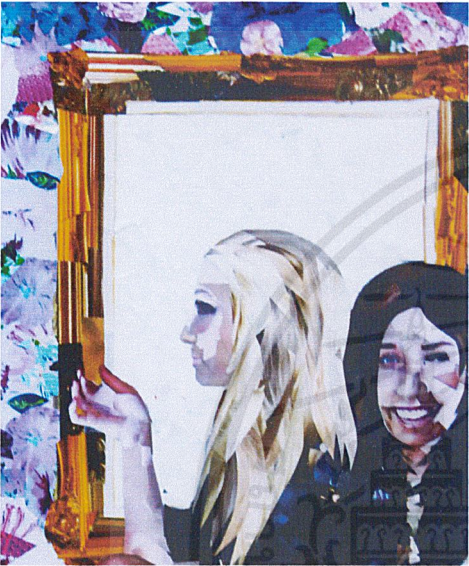

- ก. ใช้ฟอร์มที่เป็นรูปร่างของมนุษย์ มีลักษณะท่าทางที่ดูเย่อหยิ่ง และถือตัว มีการแสดงออกทางสีหน้าที่ไม่ได้บ่งบอกอารมณ์ใดๆ เพียงแต่จ้องมองไปอย่างไร้จุดหมาย ภาพลักษณะโดยรวมต้องการสื่อให้เห็นถึงมนุษย์ในสังคมชั้นสูงในปัจจุบัน ให้สีหน้าที่ดูว่างเปล่า สื่อถึงความไร้สำนึก ความนึกคิด และเปรียบเปรยกับความรู้สึกที่ไร้ตัวตน

- ข. ใช้รูปทรงของเก้าอี้ที่มีลักษณะที่ดูหรูหรา แสดงถึงความฟุ่มเฟือย หลงใหลในวัตถุของมนุษย์ และแสดงถึงการจมปลักอยู่ในกิเลส ที่ไม่อาจหลุดพ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ค. กรอบรูปที่ดูหรูหรา แสดงถึงการติดกับอยู่ในกรอบที่สังคมของมนุษย์ที่ลุ่มหลงในวัตถุเป็นผู้ขีดเส้นไว้ และพื้นหลังภายในกรอบที่เป็นสีขาวดูแบนราบแสดงถึงความไร้ความนึกคิดของมนุษย์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลักษณะผิว (Textures)

- ก. ข้าพเจ้าได้เลือกภาพที่จะนำมาเป็นวัสดุตัดแปะลงไปบนงานเป็นกระดาษที่มีพื้นผิวด้านเพื่อสร้างความรู้สึกถึงผิวหนังของมนุษย์ และเทคนิคการตัดแปะนั้นทำให้เกิดพื้นผิวที่มีความเป็นเอกลักษณ์และดูน่าสนใจออกมา ดูคล้ายกับการนำเปลือกค้อยามาห่อหุ้มร่างกายเอาไว้ สื่อถึงมนุษย์ที่นำความต้องการหรือสิ่งที่สังคมนิยม ขอมรับมาปกปิด ปิดบังตัวตนที่แท้จริงของตนเองเอาไว้

- ข. พื้นผิวของเก้าอี้ที่ใช้ในผลงานข้าพเจ้าได้เลือกรูปของดอกไม้มาเป็นลายของเก้าอี้เพื่อสื่อให้เห็นถึงความเพ้อฝันถึงสิ่งสวยงามชีวิตที่เส้นทางโรยไปด้วยกลีบดอกไม้ที่ฝังห้วงมนุษย์ไปครั้งก่อนโลก

- ค. พื้นผิวของโซฟา ข้าพเจ้าใช้กระดาษที่มีขนาดเล็กปะติดลงไปหลายชั้นเพื่อสร้างพื้นผิวที่ขรุขระและให้ความรู้สึกถึงขอบของเก้าอี้ที่มีรายละเอียด ดูหรรหระ

- ง. พื้นผิวที่เป็นพื้นหลังนั้น ข้าพเจ้าได้ใช้กระดาษที่มีลักษณะมันเงาร่วมกับกระดาษที่มีลักษณะด้านเพื่อให้เกิดความการสะท้อนของแสงในบางจุด สื่อถึงทัศนคติในด้านต่างๆของมนุษย์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ก. ข้าพเจ้าได้ใช้สีสันที่สดใสในพื้นที่ที่เป็นพื้นหลัง เพื่อให้รูปทรงของบุคคลที่อยู่ด้านหน้าที่มีสีที่ค่อนข้างเรียบมีความโดดเด่นขึ้นมา ใช้พื้นหลังเป็นลักษณะของวอลเปเปอร์ลายดอกไม้ที่มีสีสันที่สดใสเพื่อสื่อถึงความอ่อนโยนถึงสิ่งสวยงามและความนุ่มนวล ไร้สาระของมนุษย์

- ข. พื้นที่ที่เป็นตรงส่วนพื้น ข้าพเจ้าได้ใช้สีที่แสดงลักษณะของการเป็นพื้นไม้เข้ามาใช้เพื่อสื่อถึงความรู้สึกของความเป็นห้อง

- ค. สีสันของเสื้อผ้าที่ข้าพเจ้าเลือกใช้นั้นข้าพเจ้าเลือกใช้โทนสีที่ดูหม่นหมอง และมักเป็นสีเรียบๆ เพื่อแสดงถึงความรู้สึกที่ข้าพเจ้ามีต่อสังคมที่ดูไร้แก่นสารและไร้ซึ่งความคิด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

น้ำหนัก (Volume)

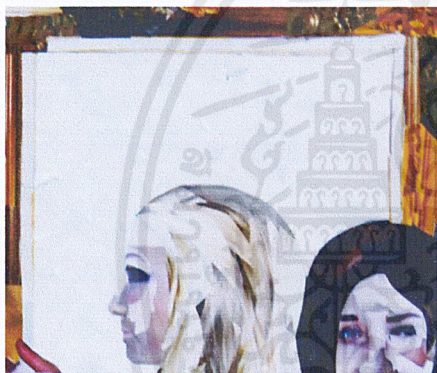
ก. น้ำหนักที่ปรากฏในผลงานส่วนใหญ่ทำให้ผลงานมีปริมาตร มีมิติมากขึ้น ซึ่งผลงานของข้าพเจ้าจำเป็นที่จะต้องเน้นในจุดนี้ เพื่อสื่อถึงลักษณะของความเป็นมนุษย์ ข้าพเจ้าได้ใช้กระดาษที่มีโทนสีอยู่ในโทนเดียวกัน และมีเฉดสีที่หลากหลายค่อยๆ มาปะติดประกอบกันเป็นรูปร่างที่สมบูรณ์มีแสงเงา เพื่อให้มีความสมจริง

ข. ข้าพเจ้าได้ใช้เทคนิคในการไล่น้ำหนักมาใช้ในการแปะติดพื้นผิวที่เป็นส่วนประกอบเพื่อแสดงถึงปริมาตรของวัตถุ ทำให้เกิดความรู้สึกเสมือนจริงให้กับงาน

- ค. ข้าพเจ้าได้ให้น้ำหนักของแสงเงากับงานตรงส่วนที่เป็นบริเวณพื้นเพื่อแสดงถึงระยะความลึกของผลงาน

พื้นที่ว่าง (Space)

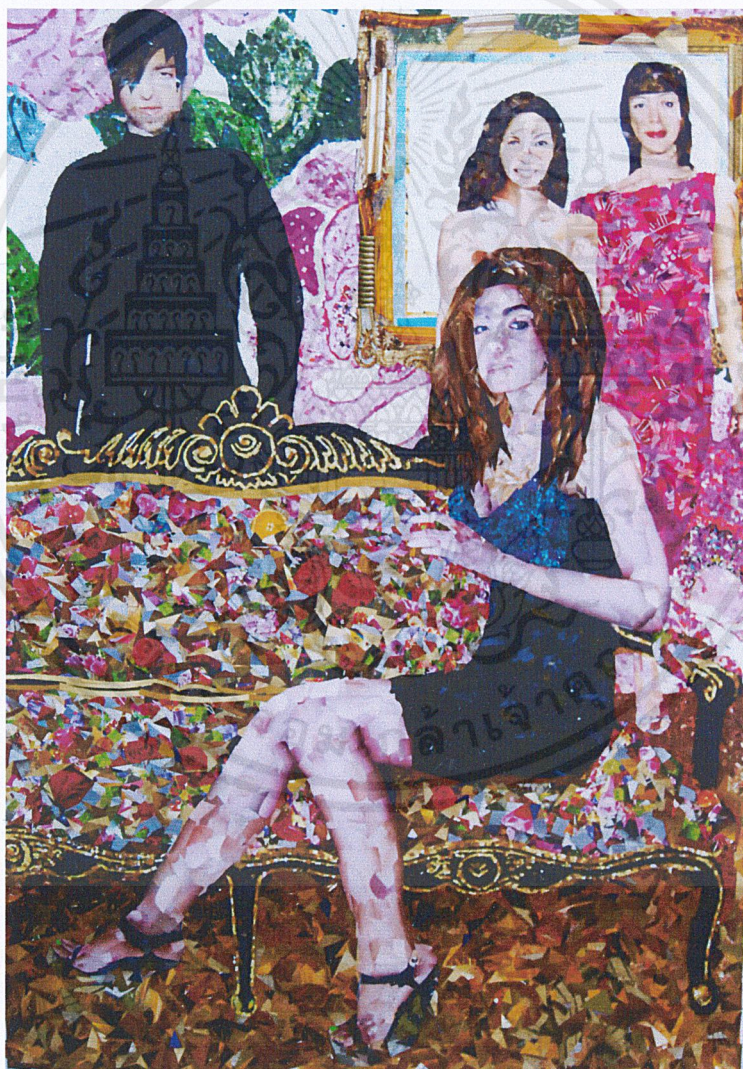

- ก. ข้าพเจ้าใช้พื้นที่ว่างที่อยู่ในกรอบรูปเพื่อเป็นจุดพักสายตาของงาน และเพื่อสื่อให้เห็นถึงความไร้แก่นสาร ความเป็นจิตสำนึกของมนุษย์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิเคราะห์การจัดองค์ประกอบศิลป์

ภาพรวมในผลงานศิลปะเกิดจากจุดรวมจากหลากหลายสิ่งที่เหมาะสมกันไม่ว่าจะมาจาก ความกลมกลืน ความสมดุล เส้นนำสายตา เอกภาพ จุดเด่น จุดรองรับ ระยะ และรวมถึงน้ำหนักแสงเงาในภาพ ทุกสิ่งต่างมีข้อดีเมื่อถูกจัดวางอย่างลงตัว ภาพรวมจะแสดงออกมาให้เห็นได้อย่างชัดเจน ผลงานศิลปะที่ดีนั้นผู้ที่สร้างสรรค์จำเป็นต้องอาศัยความรู้ ความเข้าใจในหลักการขององค์ประกอบศิลป์และการจัดการทางทัศนธาตุ เพื่อให้ผลงานที่สร้างสรรค์นั้นตรงกับความต้องการและแนวความคิดของตัวผู้สร้างสรรค์ที่ต้องการสื่อออกมา ซึ่งข้าพเจ้าจะกล่าวถึงการวิเคราะห์องค์ประกอบศิลป์ โดยใช้ผลงานชิ้นที่ 2 จากชุดผลงานศิลปะนิพนธ์ของข้าพเจ้าที่ค่อนข้างมีความสมบูรณ์และชัดเจนทางด้านการจัดองค์ประกอบศิลป์ มาใช้ในการวิเคราะห์

ภาพผลงานชิ้นที่ 2 : หลงไหล

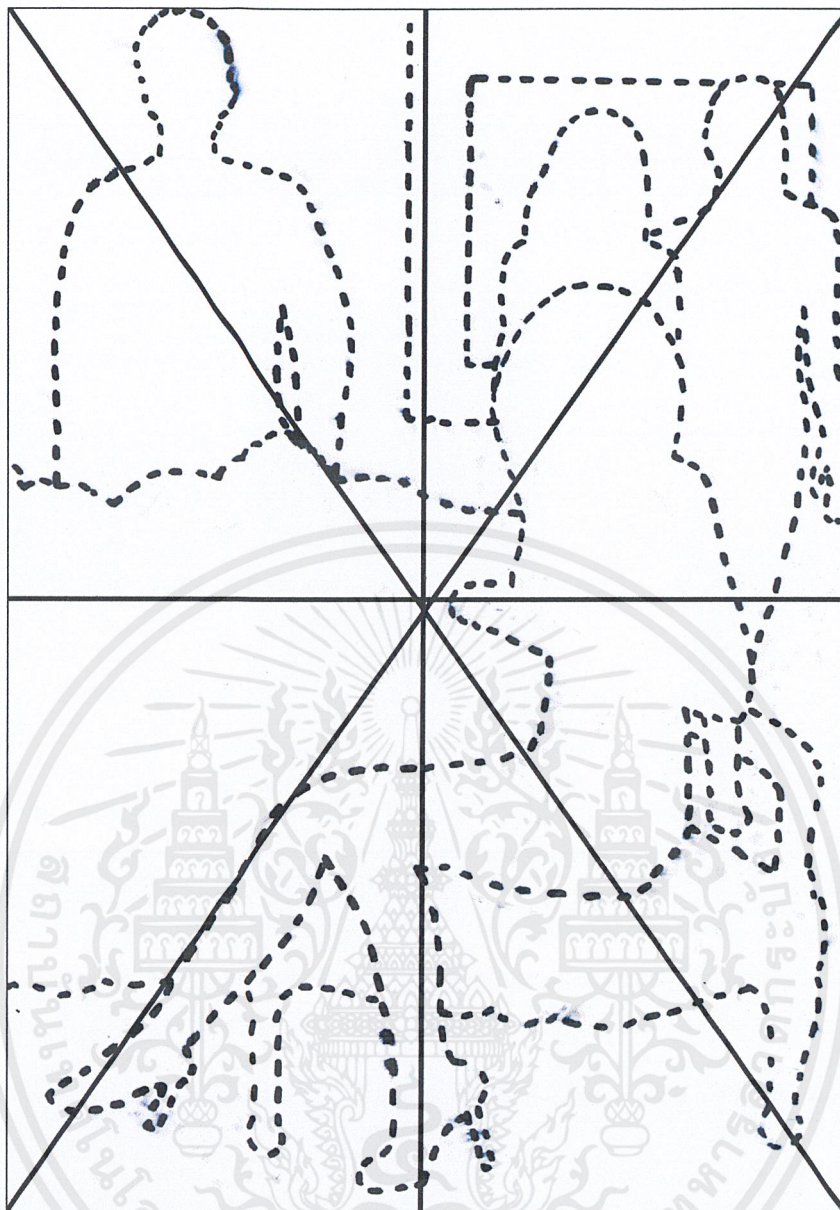
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. ความกลมกลืน (Harmony)

ผลงานชิ้นนี้มีความกลมกลืนกันทั้งในเรื่องของรูปทรงที่มีความสัมพันธ์กันและแนวความคิดซึ่งสร้างความเป็นเหตุเป็นผลให้เกิดขึ้นอยู่ในรูปทรงและรายละเอียดของรูปทรงที่นำมาใช้ภายในงาน รูปทรงทั้งหมดภายในผลงานมีขนาดและสัดส่วนอิงจากความเป็นจริง โดยหลักแล้วจะเป็นรูปทรงของมนุษย์ที่อยู่ในอิริยาบถ ท่าทางต่างๆ

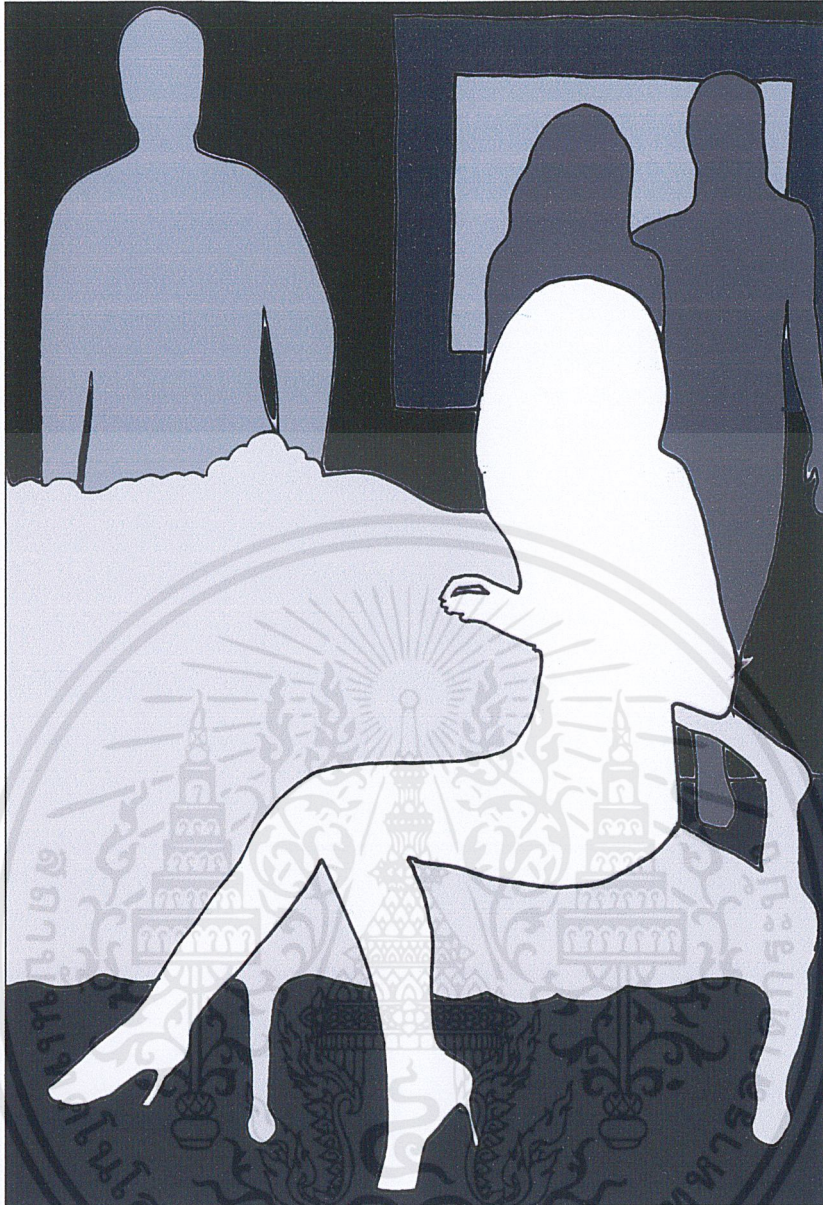
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ความสมดุล (Balance)

จุดเด่นของภาพจะอยู่เอียงไปทางด้านขวาของผลงาน ทำให้เกิดความสมดุลแบบไม่เท่า แต่ใช้ตัวละครที่มีลักษณะท่าทางของขาที่ยื่นออกไปทางด้านซ้ายของภาพ มาช่วยดึงเกิดความสมดุลของผลงาน ใช้ภาพผู้ชายที่มีน้ำหนักทางแนวความคิดมาถ่วงดุลทางด้านซ้ายให้เกิดความพอดี ด้วยสีที่เข้มและมีพื้นที่ขนาดใหญ่ ทำให้ผลงานโดยรวมมีความสมดุล

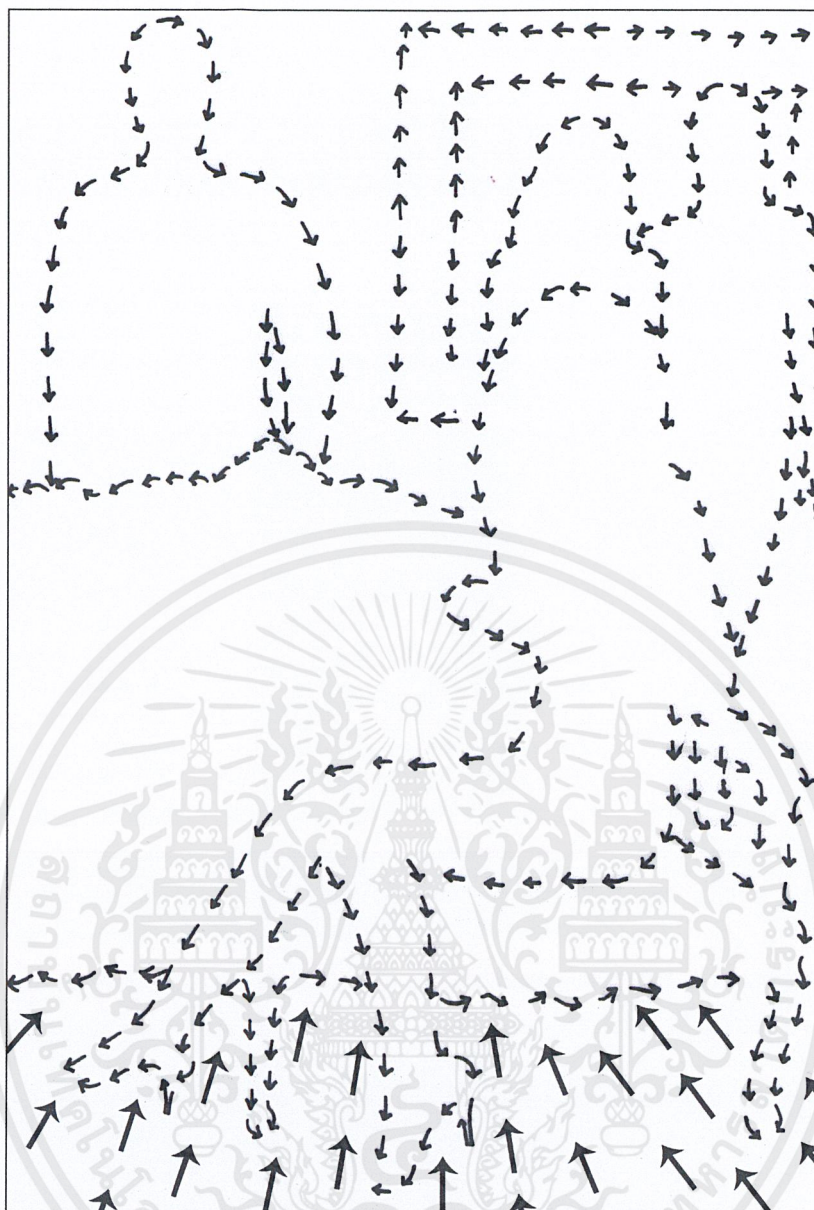
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. ความเป็นเด่น (Dominance)

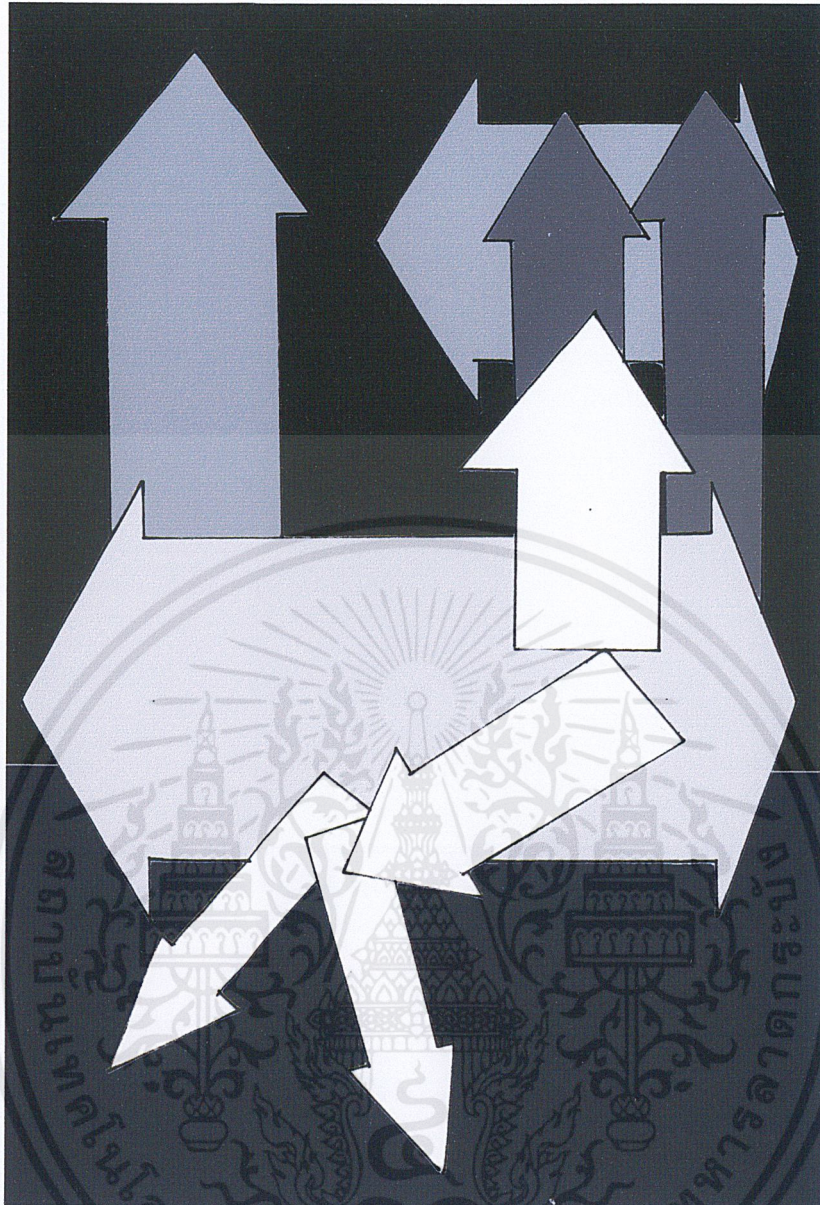
ลักษณะของผลงานอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดูคล้ายห้อง มีเส้นนำสายตาที่วิ่งลึกเข้าไปทางด้านหลังจุดเด่นที่เกิดขึ้นภายในผลงานคือความเด่นที่เกิดจากสัดส่วนของรูปทรงในระยะหน้าสุดเพราะเป็นรูปทรงที่มีสัดส่วนที่ใหญ่และมีรายละเอียดที่ค่อนข้างชัดเจนในการถ่ายทอดเรื่องราวในผลงานของข้าพเจ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. การเคลื่อนไหว (Movement)

ผลงานมีลักษณะที่ประจันหน้ากับคนดู ส่วนที่เป็นพื้นห้องใช้การไล่น้ำหนักและขนาดของกระดาษมาสร้างให้เกิดความรู้สึกของระยะที่วิ่งเข้าไปภายในภาพ รูปทรงของคนทางด้านหลังและวัตถุแสดงความเคลื่อนไหวภายในตัวของรูปทรงเอง ในส่วนของรูปทรงคนที่ระยะหน้าสุดมีความเคลื่อนไหวที่ชี้ไปสู่ทางด้านซ้ายของภาพ สร้างความรู้สึกเคลื่อนไหวให้แก่ผลงานโดยรวม

5. สัดส่วน (Proportion)

สัดส่วนของภาพจะเห็นว่าเอียงไปทางด้านขวา รูปทรงส่วนใหญ่ของภาพจะถูกจัดวางให้อยู่เอียงไปทางด้านนี้ แต่ใช้รูปทรงของเก้าอี้มาเป็นตัวเชื่อมให้รูปทรงทั้งสองฝั่งไม่แยกออกจากกัน รูปทรงของกรอบรูปก็ถูกนำมาจัดวางเพื่อไม่ให้ทิศทางของภาพดูเอียงขึ้นไปทางด้านบนของผลงานจนเกินไป สัดส่วนที่ได้ออกมานั้นสรุปได้ว่าเป็นสัดส่วนแบบไม่สมมาตร

บทที่ 5

บทสรุป

ผลงานศิลปนิพนธ์ชุดนี้ถูกสร้างขึ้น โดยใช้เทคนิคการปะติด (Collage) จากสื่อสิ่งพิมพ์ชนิดต่างๆ เช่น สิ่งพิมพ์โฆษณา นิตยสารแฟชั่น สร้างสรรค์ขึ้นด้วยแนวความคิดที่เกี่ยวกับอารมณ์และความรู้สึกที่มีต่อสังคมมนุษย์ในยุคปัจจุบัน ส่งผลต่อความรู้สึกในการแสดงออกผ่านทาง การสร้างสรรค์ ผลงานศิลปนิพนธ์ชุดนี้ของข้าพเจ้า เป็นภาพจำลองของการสังสรรค์ของกลุ่มสังคมกลุ่มหนึ่งที่มีลักษณะคล้ายกำลังฟุ้งพ้อใจแต่มีสีหน้าที่ว่างเปล่า และใช้เทคนิค ปะติด เพื่อเป็นการสื่อให้เห็นถึงแนวความคิดเกี่ยวกับการหลอกลวงในสังคม การใช้วัตถุ หรือ รูปลักษณะมาเป็นตัวตัดสินค่าของมนุษย์

ด้วยเทคนิคหลักที่ข้าพเจ้าเลือกมาใช้ในผลงาน เป็นเทคนิคที่ค่อนข้างใหม่และไม่ค่อยแพร่หลายในการผลิตผลงานศิลปะ อาจทำให้เกิดการยอมรับในตัวงานเกิดขึ้นค่อนข้างยาก การทำงานจึงต้องมีการวางแผนและการพัฒนาภาพร่างอย่างมีระบบ เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์พร้อมในภาพรวมของผลงาน ขั้นตอนการทำงานต้องใช้ความประณีตและอดทนค่อนข้างสูง เพื่อให้ผลงานที่ออกมามีความละเอียดและแสดงออกถึงความพยายามในการทำงาน

ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างขั้นตอนการสร้างสรรค์สำหรับข้าพเจ้าคือเรื่องของเวลา เนื่องจากการทำงานในเทคนิคนี้ต้องใช้ความประณีตค่อนข้างมาก ซึ่งเกินกว่าที่ข้าพเจ้าคาดไว้ในตอนแรก อีกทั้งเป็นเทคนิคซึ่งข้าพเจ้าไม่คุ้นเคย ทำให้การสร้างสรรค์ผลงานล่าช้าออกไปจากกำหนดการเดิมที่ข้าพเจ้ากำหนดไว้เกือบเท่าตัว

ข้าพเจ้ามีความพอใจในภาพรวมของศิลปนิพนธ์ของข้าพเจ้า ผลงานออกมาในแบบที่ข้าพเจ้าต้องการ ผลงานเน้นที่ตัวเทคนิคให้เป็นส่วนหนึ่งของการสื่อความหมายแก่คนดู การค้นคว้าและปฏิบัติงานศิลปนิพนธ์ชุดนี้ ได้บรรลุจุดประสงค์ในระดับที่ข้าพเจ้าพึงพอใจในเรื่องของการนำเทคนิคปะติด หรือ Collage มาใช้เป็นเทคนิคหลักในการทำงาน ซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยได้ปฏิบัติอย่างจริงจังมาก่อน ด้วยเป็นเทคนิคที่บังคับใช้เวลาและความประณีต ข้าพเจ้าจึงจำเป็นต้องใช้เวลากับการทำงานเป็นอย่างมาก เวลาที่ใช้ไปในการทำงานเพื่อสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ ทำให้ข้าพเจ้าเกิดทัศนคติส่วนตัวที่แตกต่างไปจากเดิม

บรรณานุกรม

คณาจารย์ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2553.

สังคมและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณรงค์ โชควัฒนา.8 มิถุนายน 2553. “เป็นพวกจิตนิยม ไม่ใช่วัตถุนิยม(โลกและชีวิต)”.หนังสือพิมพ์
แนวหน้า.

ธีรธ บัญ-หลง. ธันวาคม 2545. “เปลือกและพันนาการของสังคม”.นิตยสารผู้จัดการ.

นิเทศ ดินณะกุล. 2551. การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พระมหาสนอง ปัจโจปการี. 2553. มนุษย์กับสังคม. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

มนุษย์แปลกหน้า. 2553. ปรัชญามาร์กซิส(1) ว่าด้วย "วัตถุนิยมทางประวัติศาสตร์แบบวิภาษวิธี
(Dialectic HistoricalMaterialism)":<http://noitaneila.blogspot.com/2010/04/dialectic-historical-materialism.html>

ระพี ศาคริก.2541.เปลือกมนุษย์: <http://rapee.org/article25>.

myflikazinedotcom. 2553. เดวิด ฮอกนีย์ ราชาป๊อปอาร์ตฝั่งอังกฤษ:

http://artofmylifeasafrog.blogspot.com/2010/11/blog-post_8761.html

www.geocities.com/thanatham_2000

www.gunang.com

www.hockneypictures.com

www.ksvision.co.th

www.pascalmonteil.net

www.pvcmtai.com

www.weplusprint.com

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลงานศิลปะ

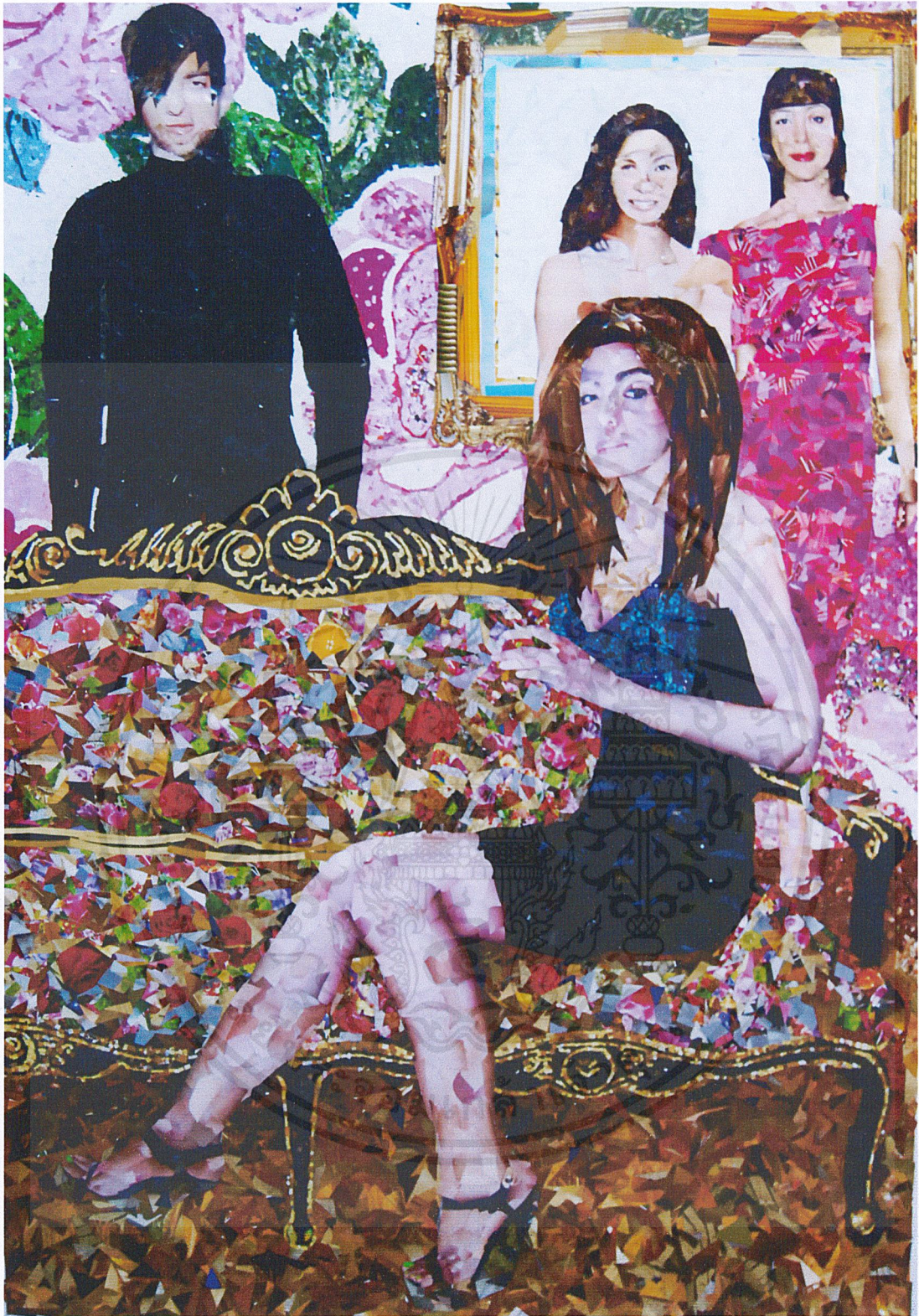

ชื่อผลงาน **กลุ่มหลง** , 2554

เทคนิค **Collage**

ขนาด **60x80 ซม.**

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชื่อผลงาน หลงใจ, 2554

เทคนิค Collage

ขนาด 60x80 ซม.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชื่อผลงาน ระวัง, 2554

เทคนิค Collage

ขนาด 60x80 ซม.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชื่อผลงาน มัวเมา, 2554

เทคนิค Collage

ขนาด 60x80 ซม.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชื่อผลงาน นมฉาย, 2554

เทคนิค Collage

ขนาด 60x80 ซม.

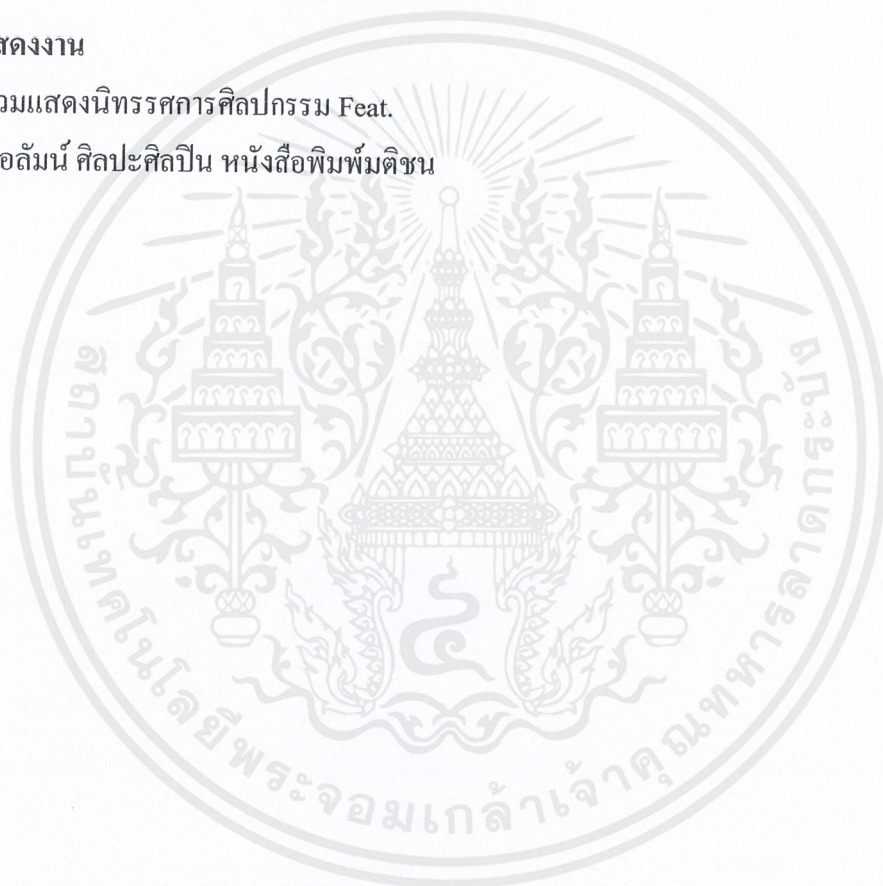
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล	นางสาวณัฐนันท์ แก้วกิติณรงค์
วัน เดือน ปีเกิด	9 มกราคม 2532 กรุงเทพมหานคร
ที่อยู่	เลขที่ 13 ซ.บุญศิริ อ.เมือง ข.บางเมือง จ.สมุทรปราการ
ประวัติการศึกษา	2550 โรงเรียนเพ็ญสมิทธิ์ 2553 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

การร่วมแสดงงาน

- 2552 ร่วมแสดงนิทรรศการศิลปกรรม Feat.
- 2552 คอลัมน์ ศิลปะศิลป์น หนังสือพิมพ์มติชน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้